

ภาคผนวก ก

PAYAP UNIVERSITY

แบบตรวจรายการ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของบริษัท

ลักษณะบริษัท

ชื่อบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์.....

1.1 กลุ่มอุตสาหกรรมและประเภทของธุรกิจ

- กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร
- ธุรกิจการเกษตร
 - ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม
- กลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงิน
- ธุรกิจเงินทุนและหลักทรัพย์
 - ธุรกิจธนาคาร
 - ธุรกิจประกันภัยและประกันชีวิต
- กลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรม
- ธุรกิจยานยนต์
 - ธุรกิจบรรจุภัณฑ์
 - ธุรกิจวัสดุอุตสาหกรรมและเครื่องจักร
 - ธุรกิจปิโตรเคมีและเคมีภัณฑ์
 - ธุรกิจเหล็ก
- กลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง
- ธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์
 - ธุรกิจวัสดุก่อสร้าง
- กลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร
- ธุรกิจพลังงานและสาธารณูปโภค
 - ธุรกิจเหมืองแร่

- กลุ่มอุตสาหกรรมบริการ
- ธุรกิจการท่องเที่ยวและสันทนาการ
 - ธุรกิจการแพทย์
 - ธุรกิจขนส่งและโลจิสติกส์
 - ธุรกิจพาณิชย์
 - ธุรกิจสื่อและสิ่งพิมพ์
- กลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี
- ธุรกิจชิ้นส่วนและอิเล็กทรอนิกส์
 - ธุรกิจเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

1.2 ขนาดของกิจการ

มูลค่าสินทรัพย์รวม ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2554 =บาท

1.3 โครงสร้างความเป็นเจ้าของ

1. การถือหุ้นแบบกระจุกตัว

ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ 5 อันดับแรก

2. การถือหุ้นโดยรัฐ

จำนวนหุ้นที่รัฐถือ.....

จำนวนหุ้นสามัญที่ชำระแล้วทั้งหมดของบริษัท..... =%

3. การถือหุ้นโดยชาวต่างชาติ

จำนวนหุ้นที่ชาวต่างชาติถือ.....

จำนวนหุ้นสามัญที่ชำระแล้วทั้งหมดของบริษัท..... =%

ส่วนที่ 2 การเปิดเผยข้อมูลความรับผิดชอบต่อสังคมของกิจการตามมาตรฐานว่าด้วยความ
รับผิดชอบต่อสังคม (ISO26000)

หัวข้อหลักและประเด็นต่างๆ	เปิดเผย	ไม่เปิดเผย
หัวข้อหลักที่ 1 ธรรมาภิบาล (Organizational Governance)		
1.1 ความรับผิดชอบต่อ		
1.2 ความโปร่งใส		
1.3 จริยธรรม		
1.4 ความสำคัญของผู้มีส่วนได้เสีย		
1.5 การเคารพต่อหลักนิติธรรม		
หัวข้อหลักที่ 2 สิทธิมนุษยชน (Human Rights)		
2.1 การไตร่ตรองอย่างรอบคอบ		
2.2 สถานการณ์ความเสี่ยงของสิทธิมนุษยชน		
2.3 การหลีกเลี่ยงการร่วมกระทำผิด		
2.4 การแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง		
2.5 การเลือกปฏิบัติและกลุ่มผู้ด้อยโอกาส		
2.6 สิทธิการเป็นพลเมืองและสิทธิทางการเมือง		
2.7 สิทธิทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม		
2.8 หลักการพื้นฐานและสิทธิในการทำงาน		
หัวข้อหลักที่ 3 การปฏิบัติด้านแรงงาน (Labor Practices)		
3.1 การจ้างงานและความสัมพันธ์ในการจ้างงาน		
3.2 สภาพการทำงานและการคุ้มครองทางสังคม		
3.3 สังคมเสวนา		
3.4 สุขภาพและความปลอดภัยในการทำงาน		
3.5 การพัฒนาบุคลากรและการฝึกอบรมในสถานที่ปฏิบัติงาน		

หัวข้อหลักและประเด็นต่างๆ	เปิดเผย	ไม่เปิดเผย
หัวข้อหลักที่ 4 สิ่งแวดล้อม (Environment)		
4.1 การป้องกันมลพิษ		
4.2 การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน		
4.3 การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การลดผลกระทบ และการปรับตัว		
4.4 การปกป้องสิ่งแวดล้อม ความหลากหลายทางชีวภาพและการฟื้นฟูสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ		
หัวข้อหลักที่ 5 การปฏิบัติที่เป็นธรรม (Fair operating practices)		
5.1 การต่อต้านการทุจริต		
5.2 การมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างรับผิดชอบ		
5.3 การแข่งขันอย่างเป็นธรรม		
5.4 การส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคม ในห่วงโซ่แห่งคุณค่า		
5.5 การเคารพต่อสิทธิในทรัพย์สิน		
หัวข้อหลักที่ 6 ประเด็นด้านผู้บริโภค (Consumer Issues)		
6.1 การตลาดที่เป็นธรรม สารสนเทศที่เป็นจริงและไม่เบี่ยงเบน และการปฏิบัติตามข้อตกลงที่เป็นธรรม		
6.2 การคุ้มครองสุขภาพและความปลอดภัยของผู้บริโภค		
6.3 การบริโภคอย่างยั่งยืน		
6.4 การบริการ การสนับสนุนและการยุติข้อร้องเรียน และข้อโต้แย้งแก่ผู้บริโภค		
6.5 การปกป้องข้อมูลและความเป็นส่วนตัวของผู้บริโภค		
6.6 การเข้าถึงบริการที่จำเป็น		
6.7 การให้ความรู้และการสร้างความตระหนัก		

หัวข้อหลักและประเด็นต่างๆ	เปิดเผย	ไม่เปิดเผย
หัวข้อหลักที่ 7 การมีส่วนร่วมของชุมชนและการพัฒนาชุมชน (Community involvement and development)		
7.1 การมีส่วนร่วมของชุมชน		
7.2 การศึกษาและวัฒนธรรม		
7.3 การสร้างการจ้างงานและการพัฒนาทักษะ		
7.4 การพัฒนาและการเข้าถึงเทคโนโลยี		
7.5 การสร้างความมั่นคงและรายได้		
7.6 สุขภาพ		
7.7 การลงทุนด้านสังคม		

PAYAP UNIVERSITY

หัวข้อหลัก 7 หัวข้อและประเด็นต่างๆ

หัวข้อหลักและประเด็นต่างๆที่องค์กรนำไปปฏิบัติและตรวจสอบกิจกรรมมี ดังนี้(กระทรวงอุตสาหกรรม, 2554)

หัวข้อหลัก 1 ธรรมาภิบาล (Organization governance)

ธรรมาภิบาลเป็นระบบที่องค์กรใช้ในการตัดสินใจ และการดำเนินงานตามที่ได้ตัดสินใจไป เพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร ธรรมาภิบาลสามารถประกอบขึ้นจากกลไกการกำกับดูแลองค์กรที่เป็นทางการซึ่งมีการกำหนดโครงสร้างและกระบวนการต่างๆที่ชัดเจน และโครงสร้างที่ไม่เป็นทางการโดยมีการเชื่อมประสานระหว่างวัฒนธรรมและค่านิยมขององค์กร ซึ่งจะได้รับอิทธิพลอย่างสูงจากบุคคลที่เป็นผู้นำองค์กร ธรรมาภิบาลถือว่าเป็นกลไกหลักขององค์กรทุกประเภท เนื่องจากธรรมาภิบาลจะถูกนำไปใช้เป็นกรอบในการตัดสินใจภายในองค์กร

ระบบธรรมาภิบาลจะแปรเปลี่ยนไปโดยจะขึ้นอยู่กับขนาดและประเภทขององค์กร รวมทั้งสถานะทางเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม และบริบทของสังคมที่องค์กรดำเนินงานอยู่ ซึ่งระบบนี้จะถูกควบคุมสั่งการโดยบุคคล หรือกลุ่มของบุคคล (หมายถึงเจ้าของ สมาชิก หุ้นส่วน หรืออื่นๆ) ซึ่งจะมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการทำให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ขององค์กร

ธรรมาภิบาลเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการช่วยให้องค์กรมีความรับผิดชอบต่อผลกระทบที่เกิดจากการตัดสินใจ และการดำเนินการต่างๆและยังช่วยให้เกิดการบูรณาการความรับผิดชอบต่อสังคมให้เกิดขึ้นทั่วทั้งองค์กร รวมทั้งหน่วยงานอื่นๆที่องค์กรมีความสัมพันธ์ด้วย

ธรรมาภิบาลในบริบทของความรับผิดชอบต่อสังคมจะมีคุณลักษณะพิเศษที่จะเป็นทั้งหัวข้อหลักที่องค์กรควรดำเนินการและเป็นวิธีการที่ใช้ในการเพิ่มให้้องค์กรสามารถแสดงถึงความรับผิดชอบต่อสังคมที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหลักอื่นๆได้ด้วย คุณลักษณะพิเศษดังกล่าวเกิดขึ้นมาจากข้อเท็จจริงที่ว่าองค์กรที่มีเป้าหมายเป็นองค์กรที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมควรมีระบบธรรมาภิบาล อันจะช่วยให้้องค์กรสามารถสอดส่องดูแลและนำหลักการต่างๆของความรับผิดชอบต่อสังคมมาสู่การปฏิบัติ

หลักการ การกำกับดูแล (governance) อย่างมีประสิทธิภาพ ควรมีพื้นฐานมาจากการที่ได้นำหลักการของความรับผิดชอบต่อสังคม มาพิจารณาร่วมกับการตัดสินใจ และการนำไปปฏิบัติ หลักการเหล่านี้ประกอบด้วย ความรับผิดชอบต่อสังคม ความโปร่งใส การปฏิบัติอย่างมีจริยธรรม การเคารพต่อผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้เสีย การเคารพต่อหลักนิติธรรม การเคารพต่อการปฏิบัติตามแนวทางสากล และการเคารพสิทธิมนุษยชน นอกเหนือจากหลักการต่างๆข้างต้นแล้ว ้องค์กรควรพิจารณาถึงวิธีปฏิบัติ หัวข้อหลัก และประเด็นต่างๆของความรับผิดชอบต่อสังคมเมื่อมีการจัดทำ และทบทวนระบบการกำกับดูแลขององค์กร

หัวข้อหลัก 2 สิทธิมนุษยชน (Human rights)

สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนพึงมีสืบเนื่องมาจากการเกิดมาเป็นมนุษย์ สิทธิมนุษยชนแบ่งได้เป็น 2 ประเภท กล่าวคือ ประเภทแรกเกี่ยวข้องกับสิทธิการเป็นพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ตัวอย่างเช่น สิทธิของการมีชีวิตและเสรีภาพ ความเท่าเทียมกันทางกฎหมาย และเสรีภาพในการแสดงออก และประเภทที่ 2 เกี่ยวข้องกับสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ตัวอย่างเช่น สิทธิในการทำงาน สิทธิในการเข้าถึงอาหาร มาตรฐานด้านสุขภาพ สิทธิในการศึกษา และความปลอดภัยทางสังคม

มาตรฐาน หรือแนวปฏิบัติต่างๆของศีลธรรม กฎหมาย หรือแนวคิดต่างๆล้วนมีพื้นฐานจากทฤษฎีที่ว่าสิทธิมนุษยชนย่อมอยู่เหนือกฎหมาย หรือวัฒนธรรมประเพณี ความสำคัญของสิทธิมนุษยชนได้รับการเน้นย้ำไว้โดยประชาคมระหว่างประเทศในหลักของกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (International Bill of Human Rights) และเครื่องมือที่สำคัญของสิทธิมนุษยชน ยิ่งไปกว่านั้นองค์กรจะได้รับประโยชน์จากระเบียบกติกาของสังคมและความร่วมมือระหว่างประเทศดังกล่าว หากสามารถทำให้สิทธิและเสรีภาพเกิดขึ้นได้จริง

ในขณะที่กฎหมายด้านสิทธิมนุษยชนโดยส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับปัจเจกบุคคล ซึ่งเป็นที่รับทราบกันอย่างกว้างขวางว่า องค์กรไม่ใช่หน่วยงานของรัฐก็สามารถสร้างผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนต่อปัจเจกบุคคลด้วย ดังนั้นองค์กรจึงมีความรับผิดชอบในการเคารพต่อสิทธิมนุษยชนนี้ด้วยเช่นเดียวกัน

การยอมรับถึงความสำคัญและเคารพต่อสิทธิมนุษยชนได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับหลักนิติธรรม และแนวคิดของความยุติธรรม และความเป็นธรรมทางสังคมและยังเป็นรากฐานของสถาบันที่มีความสำคัญที่สุดของสังคม ตัวอย่างเช่น ระบบตุลาการ

ภาครัฐมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการเคารพ การปกป้อง และเติมเต็มสิทธิมนุษยชน องค์กรก็มีความรับผิดชอบในการให้ความเคารพต่อสิทธิมนุษยชน ซึ่งจะรวมถึงที่อยู่ในขอบเขตอิทธิพลขององค์กรด้วย

หัวข้อหลัก เรื่องสิทธิมนุษยชนประกอบด้วย 8 ประเด็นย่อย ดังนี้

ประเด็นที่ 1 การไต่ตรองอย่างรอบคอบ

เพื่อการเคารพต่อสิทธิมนุษยชน องค์กรต่างๆจึงมีความรับผิดชอบในการไต่ตรองอย่างรอบคอบ เพื่อชี้บ่งป้องกัน และดำเนินการกับผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นแล้ว หรือมีแนวโน้มว่าจะเกิดขึ้นจากกิจกรรมต่างๆขององค์กรเองหรือจากองค์กรอื่นที่องค์กรมีความสัมพันธ์ด้วยการไต่ตรองอย่างรอบคอบอาจทำให้องค์กรเกิดการตื่นตัวต่อความรับผิดชอบในการมีอิทธิพลต่อ

พฤติกรรมขององค์กรอื่นๆ ซึ่งองค์กรเหล่านั้นอาจมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยองค์กรอาจมีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำนั้นด้วย

ประเด็นที่ 2 สถานการณ์ความเสี่ยงของสิทธิมนุษยชน

มีบางสถานการณ์และสภาพแวดล้อมที่องค์กรมีแนวโน้มที่จะเผชิญกับความท้าทายและประเด็นข้อขัดแย้งต่างๆเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน รวมทั้งความเสี่ยงของการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่อาจรุนแรงยิ่งขึ้น สถานการณ์เหล่านั้นรวมถึง

- ความขัดแย้ง หรือการไร้เสถียรภาพทางการเมืองอย่างรุนแรง ความล้มเหลวของระบอบประชาธิปไตย หรือระบบยุติธรรม การไม่มีซึ่งสิทธิทางการเมือง หรือสิทธิการเป็นพลเรือน
- ภาวะยากจน ความแห้งแล้ง ความท้าทายของปัญหาสุขภาพที่รุนแรง หรือภัยพิบัติทางธรรมชาติต่างๆ
- การมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่อาจจะสร้างผลกระทบที่มีนัยสำคัญต่อทรัพยากรธรรมชาติ เช่น น้ำ ป่าไม้ หรือชั้นบรรยากาศ หรือความแตกแยกของชุมชน
- การเข้าไปดำเนินการใกล้ๆกับชุมชนที่เป็นคนท้องถิ่น
- กิจกรรมที่สามารถส่งผลกระทบ หรือเกี่ยวข้องกับเด็ก
- วัฒนธรรมของการทุจริต
- ห่วงโซ่แห่งคุณค่าที่ซับซ้อนที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในลักษณะที่ไม่เป็นทางการโดยไม่ได้รับการปกป้องทางกฎหมาย

- ความต้องการมาตรการเพิ่มเติมเพื่อให้มั่นใจถึงความมั่นคงปลอดภัยของสถานที่ตั้งและสินทรัพย์ต่างๆ

ประเด็นที่ 3 การหลีกเลี่ยงการร่วมกระทำผิด

การร่วมกระทำผิด มีความหมายทั้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ในบริบทที่มีกฎหมายกำหนด พบว่าได้มีการระบุไว้ในกฎหมายบางฉบับว่า การร่วมกระทำผิด หมายถึง การกระทำ หรือการละเว้นใดๆที่ผลกระทบที่สำคัญจากการได้ประโยชน์จากการกระทำที่ผิดกฎหมาย เช่น การก่ออาชญากรรม ทั้งที่รู้เท่าทัน หรือมีความตั้งใจที่จะกระทำเพื่อช่วยส่งเสริมการกระทำที่ผิดกฎหมายนั้น การร่วมกระทำผิดล้วนเกี่ยวข้องกับแนวคิดของการช่วยเหลือ และการสนับสนุนให้เกิดการกระทำที่ผิดกฎหมาย หรือละเว้นกฎหมาย

ในบริบทที่ไม่มีกฎหมายกำหนด การร่วมกระทำผิดเป็นผลมาจากความคาดหวังของพฤติกรรมด้านสังคมโดยรวม ดังนั้นในบริบทนี้ องค์กรอาจได้รับการพิจารณาว่ามีการร่วมกระทำผิด เมื่อองค์กรช่วยสนับสนุนให้เกิดการกระทำที่ไม่ถูกต้องกับองค์กรอื่นๆ ซึ่งไม่สอดคล้อง หรือไม่ให้ความเคารพกับแนวปฏิบัติของสากลซึ่งองค์กรได้มีการไตร่ตรองอย่างรอบคอบแล้วว่าจะ

นำมาซึ่งผลกระทบด้านลบต่อสังคม เศรษฐกิจ หรือสิ่งแวดล้อม องค์กรอาจได้รับการพิจารณาว่ามีการร่วมกระทำผิด หากองค์กรยังคงนิ่งเฉย หรือยังคงได้รับผลประโยชน์จากการกระทำที่ไม่ถูกต้องดังกล่าว ในขณะที่การร่วมกระทำผิดมีความผิดมีขอบเขตที่ยังไม่ชัดเจนและยังคงมีความเปลี่ยนแปลงอยู่ จึงสามารถกำหนดรูปแบบของการร่วมกระทำผิดได้ 3 รูปแบบ ดังนี้

- การร่วมกระทำผิดโดยตรง เกิดขึ้นเมื่อรู้ว่าองค์กรให้การช่วยเหลือในการละเมิดสิทธิมนุษยชน
- การร่วมกระทำผิดที่ได้ประโยชน์ เกี่ยวข้องกับองค์กร หรือองค์กรที่อยู่ในเครือได้รับผลประโยชน์โดยตรงจากการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนที่กระทำโดยบุคคลอื่นตัวอย่างเช่น องค์กรมีการดำเนินการโดยใช้กำลังเพื่อยุติการประท้วงต่อการตัดสินใจและการดำเนินการต่างๆขององค์กรที่ท้ออย่างสิ้นดี หรือการใช้มาตรการด้านกำลังในการปกป้องสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆขององค์กร หรือการที่องค์กรได้รับผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจจากการที่ปล่อยให้ผู้ส่งมอบไปละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน
- การร่วมกระทำผิดแบบเฉียบ เกี่ยวข้องกับการละเลยขององค์กรในการแจ้งไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่มีการกระทำอย่างเป็นระบบ หรืออย่างต่อเนื่อง เช่น การยังคงเฉยเมยเมื่อพบว่ามีการเลือกปฏิบัติอย่างเป็นระบบซึ่งขัดกับกฎหมายการจ้างในบางกลุ่ม

ประเด็นที่ 4 การแก้ไขปัญหาคความขัดแย้ง

ถึงแม้ว่าสถาบันต่างๆมีการดำเนินการอย่างเหมาะสมแล้ว แต่อาจจะมีข้อโต้แย้งที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน ซึ่งเป็นผลกระทบที่เกิดจากการตัดสินใจและการดำเนินการต่างๆขององค์กร กลไกต่างๆที่เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งที่มีประสิทธิผลจะเป็นบทบาทสำคัญของภาครัฐที่มีหน้าที่ในการปกป้องสิทธิมนุษยชน ทำนองเดียวกันเพื่อเป็นการแสดงออกขององค์กรถึงความรับผิดชอบในการให้ความเคารพต่อสิทธิมนุษยชน ดังนั้น องค์กรควรกำหนดกลไกสำหรับบุคคลใดๆในองค์กรที่เชื่อว่าตนเองถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน สามารถนำเรื่องนี้เสนอต่อองค์กรเพื่อทำการแก้ไขให้ถูกต้องและได้รับการชดเชยต่อไป ซึ่งกลไกนี้ไม่ควรปิดกั้นความสามารถที่จะเข้าถึงช่องทางด้านกฎหมายต่างๆที่มีอยู่ นอกจากนี้กลไกที่ไม่ใช่ของภาครัฐก็ไม่ควรทำลายความเข้มแข็งของสถาบันภาครัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลไกด้านความยุติธรรม แต่ควรสามารถให้โอกาสเพิ่มเติมสำหรับการขอความช่วยเหลือและการแก้ปัญหา

ประเด็นที่ 5 การเลือกปฏิบัติและกลุ่มผู้ด้อยโอกาส

การเลือกปฏิบัติเกี่ยวข้องกับความแตกต่าง การละเว้น หรือการชื่นชอบใดๆที่มีผลต่อความไม่เสมอภาคของการกระทำ หรือต่อโอกาส โดยที่การพิจารณาอยู่บนพื้นฐานของอคติมากกว่าบนพื้นฐานของความถูกต้อง ซึ่งการที่ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของความถูกต้องสำหรับการเลือกปฏิบัติไม่ได้หมายรวมถึงแต่เฉพาะในเรื่องเชื้อชาติ สีผิว เพศ อายุ ภาษา ทรัพย์สินสมบัติ สัญชาติ หรือชาติกำเนิด ศาสนา เผ่าพันธุ์ หรือสังคมที่ให้อำนาจ ชนชั้น พื้นฐานทางเศรษฐกิจ ความพิการ การตั้งครุภค ความเป็นชนชาติพื้นเมือง สมาคมการค้า สมาคมการเมือง หรือ การเมือง หรือความคิดเห็นอื่นๆ นอกจากนี้ยังมีที่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานด้านข้อห้ามซึ่งรวมถึงสถานภาพการสมรส หรือสถานะของครอบครัว ความสัมพันธ์ส่วนตัว และสถานะด้านสุขภาพ เช่น การติดเชื้อ HIV/AIDS ข้อห้ามเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติถือเป็นหลักการพื้นฐานที่สำคัญของกฎหมายสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการรวมตัวกันของทุกกลุ่มในสังคม และกลุ่มผู้ด้อยโอกาสจะเป็นการให้ และเป็นการเพิ่มโอกาสสำหรับทุกองคกรรวมทั้งประชาชนที่เกี่ยวข้อง องค์กรจะได้รับประโยชน์จากการใช้แนวคิดนี้ในการสร้างความมั่นใจว่ามีการให้โอกาสที่เท่าเทียมกันและให้ความเคารพต่อทุกๆปัจเจกบุคคล

กลุ่มที่ยังคงได้รับความทุกทรมานจากการเลือกปฏิบัติจะมีความเสียเปรียบ และจะเป็นกลุ่มที่ด้อยโอกาสซึ่งจะถูกเลือกปฏิบัติมากยิ่งขึ้น ดังนั้นสิทธิ มนุษยชนของเขาเหล่านั้นควรได้รับการดูแลเพิ่มเติมในรูปแบบของการป้องกันและการให้ความเคารพโดยองค์กร อย่างไรก็ตามยังคงมีกลุ่มผู้ด้อยโอกาสอื่นๆในชุมชน ณ ที่ซึ่งองค์กรเข้าไปดำเนินธุรกิจอยู่ก็ได้

การเลือกปฏิบัติสามารถเกิดขึ้นโดยทางอ้อมด้วยก็ได้ ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการจัดหา การกำหนดเกณฑ์ที่ใช้ หรือแนวปฏิบัติที่จะทำให้บุคคลอยู่ในลักษณะที่อาจจะเสียเปรียบเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น นอกเสียจากว่าได้มีการจัดหา กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ หรือมีแนวปฏิบัติที่ได้รับการพิจารณาตามวัตถุประสงค์ทางกฎหมายและมีวิธีการเพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์อย่างเหมาะสมตามความจำเป็น

ประเด็นที่ 6 สิทธิการเป็นพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

สิทธิการเป็นพลเมืองและสิทธิทางการเมือง หมายรวมถึงสิทธิในการมีชีวิต สิทธิต่อชีวิตที่มีศักดิ์ศรี สิทธิในความเป็นอิสระจากการถูกทำทารุณกรรม สิทธิในความปลอดภัยส่วนบุคคล และสิทธิต่อกระบวนการทางกฎหมายที่ถูกต้อง และการไต่สวนที่ยุติธรรมเมื่อเผชิญกับการถูกกล่าวหาด้านอาชญากรรม นอกจากนี้ยังรวมถึงอิสรภาพของความคิดและการแสดงออก การรวมตัวหรือการจัดกลุ่มอย่างสันติ อิสรภาพในการก่อตั้งหรือการปฏิบัติตามลัทธิศาสนา อิสรภาพด้านความเชื่อ ความเป็นส่วนตัว ครอบครัว บ้าน หรือการโต้ตอบ การปลอดจากการวิจารณ์ต่อเกียรติยศชื่อเสียง สิทธิในการเข้าถึงบริการสาธารณะและสิทธิในการมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง

ประเด็นที่ 7 สิทธิทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

ทุกคนล้วนเป็นสมาชิกของสังคมที่มีสิทธิทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมที่จำเป็นสำหรับความมีชีวิตและการพัฒนาไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย สิทธิต่างๆเหล่านี้ยังรวมถึงสิทธิในการศึกษา การทำงานและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม อีสราภาพของการเข้าร่วมสมาคม ระดับสุขภาพที่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน ระดับคุณภาพชีวิตที่ได้มาตรฐานเพียงพอสำหรับร่างกายและสุขภาพจิต และการดำรงชีวิตของชายและหญิงและครอบครัว อาหารเครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย การรักษาทางการแพทย์ และมาตรการปกป้องทางสังคมที่จำเป็น เช่น ความคุ้มครองการว่างงาน การเจ็บป่วย ความพิการ การเสียชีวิตของคู่สมรส ความชราภาพ หรือสภาพความเป็นอยู่ที่ไม่สามารถควบคุมได้ การปฏิบัติทางศาสนาและวัฒนธรรม และโอกาสในการเข้าร่วมโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติในการตัดสินใจเพื่อดำเนินการที่เป็นการสนับสนุนการปฏิบัติที่ดี และไม่สนับสนุนการปฏิบัติที่ไม่ดีต่อสิทธิต่างๆเหล่านี้

ประเด็นที่ 8 หลักการพื้นฐานและสิทธิในการทำงาน

องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ได้ให้ความหมายของสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน ประกอบด้วย

- ความเป็นอิสระในการเข้าร่วมกลุ่ม สมาคม และการยอมรับของสิทธิในการเจรจาต่อรอง
- การกำจัดการทำงานบังคับใช้แรงงานทุกรูปแบบ
- การเลิกใช้แรงงานเด็กอย่างมีประสิทธิภาพ
- การกำจัดการทำงานเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้างงาน และการประกอบอาชีพ

หัวข้อหลัก 3 การปฏิบัติด้านแรงงาน (Labor practices)

การปฏิบัติด้านแรงงานขององค์กร จะหมายรวมถึงนโยบายและแนวทางการปฏิบัติทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับงานที่ได้ดำเนินการโดยองค์กรเอง หรืองานที่เป็นการรับเหมาช่วง การปฏิบัติด้านแรงงานมีขอบเขตไม่เพียงแต่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรกับลูกจ้างโดยตรงขององค์กร หรือที่อยู่ในความรับผิดชอบขององค์กรในสถานที่ปฏิบัติงานที่องค์กรเป็นเจ้าของ หรือสามารถควบคุมได้โดยตรงเท่านั้น แต่ยังคงครอบคลุมถึงการสรรหา การเลื่อนระดับ ขั้นตอนการดำเนินงานเกี่ยวกับวินัยและการร้องทุกข์ การโอนและการย้ายคนงาน การเลิกจ้างงาน การฝึกอบรมและการพัฒนาทักษะ สุขภาพ ความปลอดภัย และสุขศาสตร์อุตสาหกรรม รวมทั้งนโยบายหรือแนวทางการปฏิบัติใดๆที่จะส่งผลกระทบต่อสภาพในการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นจำนวนชั่วโมงในการทำงานและการจ่ายค่าตอบแทน นอกจากนี้การปฏิบัติด้านแรงงานยังรวมถึงการให้ความสำคัญต่อองค์กรต่างๆที่เกี่ยวข้องกับคนงาน การเป็นผู้แทนและการมีส่วนร่วมขององค์กรด้านคนงานและนายจ้างเพื่อการเจรจาต่อรอง

สังคมเสวนา หรือการร่วมหารือแบบไตรภาคีเพื่อดำเนินการกับประเด็นต่างๆทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงาน

การสร้างงาน รวมถึงการจ่ายค่าจ้าง และการให้ค่าตอบแทนอื่นๆที่เกิดขึ้นจากการทำงานขององค์กรซึ่งจะมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม งานที่สร้างประโยชน์และเพิ่มผลผลิตจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนามนุษย์ รวมทั้งมาตรฐานการครองชีพจะถูกปรับปรุงได้ก็โดยมีการจ้างงานแบบเต็มเวลาและมีความมั่นคง การขาดสิ่งต่างๆเหล่านี้จะเป็นสาเหตุที่สำคัญในการเกิดปัญหาทางสังคม การปฏิบัติด้านแรงงานมีผลกระทบอย่างมากกับการให้ความเคารพต่อหลักนิติธรรม และในแง่ความรู้สึกด้านความเป็นธรรมของสังคม การปฏิบัติด้านแรงงานที่รับผิดชอบต่อสังคมจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อความยุติธรรมทางสังคม ความมีเสถียรภาพและความสงบเรียบร้อย

หัวข้อหลัก เรื่องการปฏิบัติด้านแรงงานประกอบด้วย 7 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 การจ้างงานและความสัมพันธ์ในการจ้างงาน

ความสำคัญของการจ้างงานเพื่อการพัฒนาคนยุคใหม่ได้เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง ในฐานะที่องค์กรเป็นนายจ้างจะมีส่วนช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายที่สุด คือ การปรับปรุงมาตรฐานของการดำรงชีวิตโดยการจ้างงานแบบเต็มเวลาและให้ความมั่นคงในการทำงานและสภาพการทำงานที่ดี

ในทุกๆประเทศมีกรอบของกฎหมายที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลูกจ้างและนายจ้าง แม้ว่าความถูกต้องของการทดสอบและหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการหาว่าความสัมพันธ์การจ้างงานที่มีอยู่จะแตกต่างกันในแต่ละประเทศหรือไม่ก็ตาม แต่ความจริงที่ว่าอำนาจของคู่สัญญาไม่เท่าเทียมกัน ดังนั้นลูกจ้างจึงมีความต้องการเพิ่มการคุ้มครองซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป และถูกพัฒนาไปเป็นหลักพื้นฐานสำหรับกฎหมายแรงงาน

ความสัมพันธ์การจ้างงานอธิบายถึงสิทธิและการกำหนดหน้าที่ของทั้งนายจ้างและลูกจ้างในเรื่องผลประโยชน์ทั้งต่อองค์กรและสังคม ไม่ใช่งานทั้งหมดที่มีการดำเนินการภายใต้ความสัมพันธ์การจ้างงาน ยังมีงานหรือบริการที่มีการทำโดยผู้ขายและผู้หญิงในลักษณะที่เป็นผู้ประกอบการอาชีพส่วนตัว ในสถานการณ์เช่นนี้ ส่วนต่างๆจะถูกพิจารณาว่ามีความเป็นอิสระต่อกัน รวมทั้งมีความเท่าเทียมกัน และมีความสัมพันธ์ทางการค้ามากขึ้น ความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์การจ้างงานกับความสัมพันธ์ทางการค้า มักจะไม่มีที่ชัดเจน โดยบางครั้งมีการระบุ หรือแสดงอย่างไม่ถูกต้อง ซึ่งจะมีผลกระทบต่อคนงานในการที่จะไม่ได้รับการปกป้อง รวมทั้งสิทธิที่ควรจะได้ จึงมีความสำคัญทั้งต่อชุมชนและแต่ละบุคคลที่ทำงานควรให้ความสำคัญและประยุกต์ใช้กฎหมายและกรอบวิธีปฏิบัติอย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะการทำงานจะอยู่ภายใต้ข้อตกลงการจ้างงาน หรือข้อตกลงด้านการค้า ทุกฝ่ายที่อยู่ในข้อตกลงควรรับรู้ถึงสิทธิและความรับผิดชอบของตน และมีทรัพยากรที่เหมาะสมในกรณีที่เงื่อนไขตามที่ระบุไว้ในข้อตกลงไม่ได้รับไปปฏิบัติตาม

ภายใต้บริบทนี้ แรงงานถูกเข้าใจว่าเป็นการทำงานเพื่อได้รับค่าตอบแทน และไม่รวมถึงกิจกรรมที่เกิดขึ้นจากการเป็นอาสาสมัครอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม องค์กรควรประยุกต์ใช้นโยบายและมาตรการต่างๆ เพื่อดำเนินการต่อความรับผิดชอบด้านกฎหมายและหน้าที่ในการดูแลอาสาสมัครที่เกี่ยวข้อง

ประเด็นที่ 2 สภาพการทำงานและการคุ้มครองทางสังคม

สภาพการทำงานประกอบด้วย ค่าจ้างและรูปแบบเกี่ยวกับค่าตอบแทน เวลาทำงานช่วงเวลาที่พักผ่อน วันหยุด ข้อปฏิบัติทางวินัยและการบอกเลิกจ้าง การคุ้มครองความเป็นมารดา แลสวัสดิการต่างๆ ได้แก่ น้ำดื่มที่สะอาด สุขลักษณะที่ดี โรงอาหาร และการรักษาพยาบาล เป็นต้น สภาพการทำงานในหลายๆแห่งได้รับการกำหนดขึ้นโดยกฎหมาย และระเบียบต่างๆที่เกี่ยวข้อง หรือโดยข้อตกลงร่วมกันที่มีผลบังคับตามกฎหมายระหว่างผู้ซื้อซึ่งต้องการให้มาทำงาน และผู้ซึ่งจะมาทำงานให้โดยนายจ้างเป็นผู้กำหนดสภาพการทำงานต่างๆ

สภาพการทำงานมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของแรงงานและครอบครัว รวมทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ดังนั้นในการพิจารณาถึงคุณภาพของสภาพการทำงานควรทำอย่างยุติธรรมและเหมาะสม การคุ้มครองทางสังคม อ้างอิงถึง การรับประกันตามกฎหมายทั้งหมด รวมทั้งตามนโยบายและวิธีปฏิบัติต่างๆขององค์กร เพื่อการบรรเทาผลที่เกิดจากการลด หรือการสูญเสียรายได้ในกรณีเกิดการบาดเจ็บระหว่างการทำงาน การเจ็บป่วย การคลอดบุตร การมีบุตร การแก่ชรา การว่างงาน การพิการ หรือภาวะขัดสนทางการเงิน และการรักษาพยาบาล และผลประโยชน์ของครอบครัว การคุ้มครองทางสังคมมีบทบาทสำคัญในการคุ้มครองเกียรติยศของมนุษย์และก่อให้เกิดความรู้สึกถึงความยุติธรรมและความเป็นธรรมในสังคม โดยทั่วไปความรับผิดชอบหลักในการคุ้มครองทางสังคมเป็นหน้าที่ของหน่วยงานรัฐ

ประเด็นที่ 3 สังคมเสวนา

สังคมเสวนา หมายถึงการเจรจาต่อรอง การปรึกษาหารือ หรือการแลกเปลี่ยนสารสนเทศในทุกๆรูปแบบระหว่าง หรือท่ามกลางตัวแทนจากภาครัฐ นายจ้าง และคนงานในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ร่วมกันในด้านเศรษฐกิจ และข้อกังวลต่างๆด้านสังคม โดยสังคมเสวนาสามารถทำระหว่างตัวแทนนายจ้างและคนงานในเรื่องที่มีผลกระทบต่อผลประโยชน์ของตน และสามารถรวมถึงตัวแทนจากภาครัฐในกรณีที่มีประเด็นการพิจารณาที่กว้างขวางยิ่งขึ้น เช่น ข้อกฎหมาย และนโยบายด้านสังคมที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกัน

คู่เจรจาที่เป็นอิสระต่อกันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับสังคมเสวนา โดยมีตัวแทนคนงานที่มาจากการเลือกตั้งอย่างเสรีโดยสมาชิกของสหภาพแรงงาน หรือคนงานที่เกี่ยวข้องที่เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ หรือข้อตกลงร่วมกันที่ไม่ได้มาจากการแต่งตั้งของภาครัฐ หรือนายจ้าง สังคมเสวนา รวมทั้งสารสนเทศและกลไกสำหรับการให้คำปรึกษามีหลายรูปแบบ เช่น สภาแรงงาน และการเจรจาต่อรอง

ร่วมกัน โดยที่สหภาพแรงงาน และองค์กรนายจ้างถือว่าเป็นตัวแทนที่สำคัญของลูกจ้างที่มีบทบาทสำคัญในการทำสังคมเสนา

สังคมเสนาควรมีพื้นฐานจากการให้ความสำคัญที่ว่านายจ้างและคนงานต่างก็เป็นคู่กรณีที่มีความขัดแย้งและมีผลประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งจะมียบทบาทที่สำคัญต่อการสร้างความสัมพันธ์กับภาคอุตสาหกรรม การกำหนดนโยบาย และการปกครอง สังคมเสนาที่มีประสิทธิผลจะนำไปสู่การพัฒนา นโยบาย หรือค้นหาวิธีการในการแก้ปัญหาที่มาจาก การพิจารณาลำดับความสำคัญและความต้องการของทั้งนายจ้างและลูกจ้าง สังคมเสนาช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วมและหลักประชาธิปไตยในการทำงาน สร้างความเข้าใจระหว่างองค์กรและคนงานรวมทั้งลดข้อพิพาทด้านอุตสาหกรรม ทั้งนี้ ควรรวมถึงความโปร่งใสเกี่ยวกับสภาพทางสังคมของคนงานรับเหมาช่วง

สังคมเสนาสามารถกระทำได้ในหลายรูปแบบและเกิดขึ้นในระดับต่างๆ โดยคนงานอาจมีความประสงค์ในการจัดตั้งกลุ่มต่างๆ ที่เกี่ยวกับสาขาอาชีพ ที่ครอบคลุมถึงอาชีพต่างๆ หรือภูมิภาคในระดับระหว่างประเทศด้วย นายจ้างและคนงานล้วนมีส่วนสำคัญในการตัดสินใจร่วมกันถึงระดับที่มีความเหมาะสมที่สุด วิธีการหนึ่งที่ดำเนินการได้ คือ การกำหนดกรอบข้อตกลง โดยมีการนำข้อตกลงต่างๆ ที่มีอยู่ในระดับขององค์กรมาเสริมซึ่งมีความสอดคล้องกับกฎหมายของประเทศหรือข้อปฏิบัติ

บางครั้งบางคราว สังคมเสนาอาจมีเนื้อหาที่โต้แย้งกัน ซึ่งกลุ่มสามารถจัดตั้งกระบวนการแก้ปัญหาข้อโต้แย้งได้ สังคมเสนาอาจเกี่ยวข้องกับความไม่พึงพอใจ ซึ่งวิธีการด้านข้อร้องเรียนเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะในประเทศที่มีการคุ้มครองในด้านหลักการพื้นฐานและสิทธิในการทำงานอย่างไม่เพียงพอ ซึ่งวิธีการดังกล่าวอาจนำไปประยุกต์ใช้ได้กับการจ้างงานแบบรับจ้างช่วงได้เช่นกัน

สังคมเสนาในระดับระหว่างประเทศกำลังมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น และการเสนาในระดับภูมิภาคและระดับโลก รวมถึงข้อตกลงต่างๆ ที่มีระหว่างองค์กรที่ดำเนินการในระดับระหว่างประเทศกับองค์กรสหภาพการค้าระหว่างประเทศด้วย

ประเด็นที่ 4 สุขภาพและความปลอดภัยในการทำงาน

สุขภาพและความปลอดภัยในการทำงาน เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและรักษาไว้ซึ่งความเป็นอยู่ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมของคนงานให้อยู่ในระดับที่สูงที่สุด นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับการป้องกันสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพจากสภาพแวดล้อมในการทำงาน การปกป้องคนงานจากความเสี่ยงต่อสุขภาพและการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในการทำงานตามความต้องการทั้งทางกายและทางใจของคนงาน

ภาระทางการเงินและสังคมในเรื่องการบาดเจ็บ และการเจ็บป่วย การเสียชีวิตจากการทำงาน นับว่าสูง อุบัติเหตุและมลพิษเรื้อรัง รวมทั้งอันตรายอื่นๆ จากสถานที่ทำงานที่จะเป็นอันตรายต่อคนงาน แล้วยังอาจเป็นอันตรายต่อชุมชน และสิ่งแวดล้อมด้วย ข้อกังวลต่างๆ ที่เกี่ยวกับสุขภาพและ

ความปลอดภัยในการทำงานเกิดขึ้นจากเครื่องมือ กระบวนการ การปฏิบัติ และส่วนประกอบต่างๆ(ในด้านเคมี กายภาพและชีวภาพ)ที่อันตราย

ประเด็นที่ 5 การพัฒนาบุคลากรและการฝึกอบรมในสถานที่ปฏิบัติงาน

การพัฒนาบุคลากร หมายถึง กระบวนการในการเพิ่มทางเลือกให้กับบุคลากรโดยการพัฒนาศักยภาพ และการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งจะทำให้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายมีชีวิตที่ยืนยาวและมีสุขภาพดี มีความรู้และมีมาตรฐานการครองชีพที่เหมาะสม การพัฒนาบุคลากรยังรวมถึงการสามารถเข้าถึงทางการเมือง เศรษฐกิจ และโอกาสทางสังคมอย่างสร้างสรรค์ และเกิดประโยชน์ รวมทั้งเกิดความเคารพตัวเอง และรู้สึกถึงการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน และการให้ความช่วยเหลือสังคม

องค์กรสามารถนำนโยบายของสถานที่ทำงานและข้อเสนอแนะอื่นๆมาใช้ในการพัฒนาบุคลากร โดยคำนึงถึงประเด็นทางสังคมที่สำคัญ เช่น การเลือกปฏิบัติ ความสมดุลของความรับผิดชอบทางครอบครัว การส่งเสริมสุขภาพและสภาพความเป็นอยู่ที่ดี และการปรับปรุงความหลากหลายด้านแรงงาน นอกจากนี้ยังสามารถนำมาใช้ในการเพิ่มขีดความสามารถในการจ้างงานบุคลากรได้อีกด้วย ความสามารถในการได้รับการว่าจ้าง หมายถึง ประสิทธิภาพ ความสามารถ และคุณสมบัติด้านอื่นๆที่จะเพิ่มศักยภาพของบุคลากรแต่ละคนในการสร้างหลักประกันและการที่จะได้รับเลือกเข้าไปทำงานที่ดี

หัวข้อหลัก 4 สิ่งแวดล้อม (Environment)

การตัดสินใจและการดำเนินการต่างๆขององค์กรไม่ว่าองค์กรจะมีสถานที่ตั้งอยู่ตรงส่วนใดของโลกล้วนย่อมมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งนั้น ผลกระทบต่างๆเหล่านี้อาจจะเกี่ยวข้องกับการใช้ทรัพยากรต่างๆขององค์กร สถานที่ตั้งที่มีการดำเนินการต่างๆขององค์กร การก่อให้เกิดมลพิษและของเสียต่างๆรวมทั้งผลกระทบอื่นๆที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมต่างๆขององค์กรต่อสิ่งมีชีวิตที่อยู่ตามธรรมชาติ ในการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆขององค์กรข้างต้น องค์กรควรนำแนวคิดเชิงบูรณาการโดยมีการพิจารณาถึงปัญหาต่างๆที่มีผลกระทบต่อทั้งโดยตรงและทางอ้อมต่อเศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ และสิ่งแวดล้อมมาประกอบในการตัดสินใจและการดำเนินการต่างๆขององค์กร

สังคมในปัจจุบันกำลังเผชิญหน้ากับความท้าทายด้านสิ่งแวดล้อมที่รวมถึงความร่อยหรอของทรัพยากรธรรมชาติ มลพิษต่างๆ การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ การทำลายสิ่งมีชีวิตต่างๆที่อยู่ตามธรรมชาติ การสูญพันธุ์ และการล่มสลายของระบบนิเวศโดยรวม และความด้อยลงของสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนที่มีถิ่นฐานทั้งในเมืองและในชนบท ในขณะที่จำนวนประชากรของโลกและความต้องการบริโภคเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้ย่อมก่อให้เกิดภัยคุกคามต่อความมั่นคงของมนุษย์ที่เพิ่มมากขึ้น รวมทั้งสุขภาพอนามัย และความอยู่ดีกินดีของสังคมอีกด้วย ดังนั้นจึงมี

ความจำเป็นในการที่จะมากำหนดทางเลือกสำหรับการลดและกำจัดการผลิตและการบริโภคที่มีปริมาณและรูปแบบที่ไม่ก่อให้เกิดความยั่งยืน และเพื่อสร้างความมั่นใจว่าปริมาณของการบริโภคทรัพยากรต่อคนจะเป็นไปอย่างยั่งยืน สารระต่าง ๆ ด้านสิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะอยู่ในระดับท้องถิ่น ภูมิภาค และระดับโลกล้วนแล้วแต่มีความเชื่อมโยงและส่งผลถึงกัน การให้ความสำคัญต่อสารระต่างๆข้างต้นจึงต้องการแนวทางในการดำเนินการที่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งเป็นระบบ และมีส่วนร่วมจากผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอดและความอยู่ดีมีสุขของมนุษยชาติ ดังนั้นสิ่งแวดล้อมจึงเป็นด้านหนึ่งที่สำคัญของความรับผิดชอบต่อสังคม สารระต่างๆ ด้านสิ่งแวดล้อมจะมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับหัวข้อหลัก และประเด็นต่างๆของความรับผิดชอบต่อสังคม การให้การศึกษา และการสร้างขีดความสามารถด้านสิ่งแวดล้อมจะเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมในการพัฒนาสังคมและการดำรงชีวิตได้อย่างยั่งยืน

มาตรฐานต่างๆที่เกี่ยวข้องและสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือด้านเทคนิคที่มาจากอนุกรมมาตรฐาน มอก./ ISO 14000 ได้ถูกนำมาใช้สำหรับการกำหนดกรอบงานเพื่อช่วยองค์กรในการให้ความสำคัญกับประเด็นปัญหาต่างๆ ด้านสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบ และควรนำมาพิจารณาเมื่อมีการประเมินสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อม การคำนวณและการรายงานปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การประเมินวงจรชีวิต การออกแบบที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม การแสดงฉลากสิ่งแวดล้อม และการสื่อสารเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

หัวข้อหลัก เรื่องสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย 7 ประเด็นย่อย

ประเด็นที่ 1 การป้องกันมลพิษ

องค์กรสามารถปรับปรุงสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อมได้ด้วยการป้องกันมลพิษที่รวมถึง

- การปล่อยมลพิษอากาศ การปล่อยมลพิษสู่อากาศขององค์กร เช่น ตะกั่ว ปรอท สารประกอบ อินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) ซัลเฟอร์ออกไซด์ (SO_x) ไนโตรเจนออกไซด์ (NO_x) ไดออกซิน อนุภาคต่างๆและสารทำลายชั้นบรรยากาศ สามารถส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยต่อคนที่แตกต่างกัน การปล่อยมลพิษเหล่านี้มาจากสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมต่างๆขององค์กรโดยตรง หรือจากการใช้และการดำเนินการกับผลิตภัณฑ์และการบริการที่สิ้นอายุการใช้งานแล้ว หรือในการสร้างพลังงานที่จะนำมาใช้งานโดยองค์กรเอง

- การปล่อยมลพิษลงสู่แหล่งน้ำ องค์กรอาจเป็นต้นเหตุสำคัญที่ทำให้ น้ำเกิดมลภาวะโดยเป็นการปล่อยน้ำเสียออกมาทั้งโดยตั้งใจ ไม่ตั้งใจ หรือที่เป็นอุบัติเหตุก็ตาม ลงสู่แหล่งน้ำผิวดินต่างๆ รวมทั้งการปล่อยลงสู่ทะเล การไหลลงไปยังแม่น้ำ หรือซึมลงไปยังแหล่งน้ำชั้นใต้ดิน การปล่อยน้ำเสียนี้อาจมีโดยตรงจากสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆขององค์กร หรือโดยทางอ้อมจากการใช้ผลิตภัณฑ์และบริการขององค์กร

- การจัดการกากของเสีย จากการดำเนินงานขององค์กรนำไปสู่การก่อให้เกิดกากของเสีย ทั้งในรูปของแข็งและของเหลว หากมีการจัดการที่ไม่เหมาะสมจะทำให้ปนเปื้อนสู่อากาศ น้ำ พื้นดิน และพื้นที่ภายนอก การดูแลจัดการกากของเสียควรแสวงหาทางหลีกเลี่ยงการเกิดกากของเสีย การปฏิบัติตามกลวิธีการลดกากของเสียตามลำดับขั้น ได้แก่ การลดที่แหล่งกำเนิด การใช้ซ้ำ การนำกลับมาใช้ใหม่ หรือนำเข้ากระบวนการผลิตใหม่ การบำบัดและกำจัดกากของเสีย ซึ่งในการใช้กลวิธีการลดกากของเสียตามลำดับขั้นนั้น ควรคำนึงถึงอายุการใช้งานของวัสดุ หรือผลิตภัณฑ์นั้นๆด้วย กากของเสียอันตรายรวมทั้งกากกัมมันตรังสีควรจัดการอย่างเหมาะสมและมีความโปร่งใส

- การใช้และการกำจัดสารพิษและสารเคมีอันตราย การใช้ หรือการผลิตสารพิษ และสารเคมีอันตราย(ทั้งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือที่มนุษย์สร้างขึ้น) สามารถส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศ และสุขอนามัยของมนุษย์อย่างร้ายแรงทั้งแบบเฉียบพลัน หรือสะสมในระยะยาว อันเป็นผลจากการที่สารต่างๆเหล่านั้นถูกปล่อย หรือระเหยออกมา สารพิษและสารเคมีอันตรายเหล่านี้มีผลกระทบต่อแต่ละคนแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับอายุ และเพศ

- รูปแบบของมลพิษอื่นๆ กิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการต่างๆขององค์กรอาจก่อให้เกิดมลพิษในรูปแบบอื่นๆ ที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ ความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชนและมีผลต่อแต่ละคนที่แตกต่างกันไป มลพิษเหล่านี้รวมถึง เสียง กลิ่น สิ่งต่างๆที่มองเห็น มลพิษจากแสงการสั่นสะเทือน การปล่อยคลื่นแม่เหล็ก การแผ่รังสี ของเสียติดเชื้อ(ตัวอย่างเช่น เชื้อไวรัส หรือแบคทีเรีย) การปล่อยมลพิษจากแหล่งที่แพร่กระจายได้ และอันตรายจากทางชีววิทยา(เช่น สิ่งมีชีวิตที่แพร่พันธุ์อย่างรวดเร็ว)

ประเด็นที่ 2 การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน

เพื่อให้มั่นใจว่าในอนาคตจะยังมีทรัพยากรอยู่อย่างพอเพียง ดังนั้น รูปแบบและปริมาณการบริโภคและการผลิตในขณะนี้จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ต่อไปภายใต้ขีดความสามารถที่โลกสามารถรับได้ การใช้ทรัพยากรที่นำกลับมาใช้ใหม่อย่างยั่งยืน หมายถึง ทรัพยากรนั้นถูกใช้ไปในปริมาณที่น้อยกว่า หรือเทียบเท่ากับการเกิดขึ้นใหม่ตามธรรมชาติ สำหรับทรัพยากรที่ไม่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้นั้น(เช่น พลังงานเชื้อเพลิง โลหะ และแร่ธาตุ) หมายถึง จะต้องรักษาให้มีอยู่ได้ในระยะเวลายาวนาน โดยต้องใช้ในปริมาณที่น้อยกว่าทรัพยากรที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ และหาสิ่งอื่นมาทดแทน องค์กรสามารถต่อยอดการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืนได้ เช่น การใช้ไฟฟ้า การใช้เชื้อเพลิง วัตถุดิบในการผลิต ร่วมรับผิดชอบต่อดินและน้ำมากกว่าเดิม และหาสิ่งทดแทน หรือมีการใช้ควบคู่กันไประหว่างทรัพยากรที่ไม่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่กับทรัพยากรที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ เช่น การใช้นวัตกรรมทางเทคโนโลยี ทั้งนี้ หัวข้อในการปรับปรุงอย่างมีประสิทธิภาพแบ่งเป็น 4 ส่วน

- การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ องค์กรควรจะมีโปรแกรมในการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อลดความต้องการของการใช้พลังงานของอาคาร การขนส่ง กระบวนการผลิต เครื่องมือและอุปกรณ์ทางไฟฟ้า การให้บริการ หรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่นๆ การปรับปรุงประสิทธิภาพในการใช้พลังงานควรรวมถึงความพยายามในการใช้ทรัพยากรที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ เพื่อให้เกิดความยั่งยืน เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานความร้อน การใช้น้ำเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้า พลังงานคลื่น พลังงานลมและชีวมวล

- การอนุรักษ์น้ำ การใช้และการเข้าถึงน้ำ การเข้าถึงผู้ส่งมอบน้ำดื่มที่สะอาดและไว้วางใจได้ รวมทั้งการบริการอย่างถูกสุขลักษณะจัดเป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์และเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษยชน เป้าประสงค์การพัฒนาแห่งสหประชาชาติรวมการ จัดให้สามารถเข้าถึงอย่างยั่งยืน ซึ่งน้ำดื่มที่สะอาดไว้ด้วย องค์กรควรอนุรักษ์ ลดการใช้น้ำและนำน้ำในกระบวนการผลิตกลับมาใช้ใหม่ และกระตุ้นให้มีการอนุรักษ์น้ำในขอบเขตอิทธิพลขององค์กร

- ประสิทธิภาพในการใช้วัสดุ องค์กรควรมีโปรแกรมการใช้วัสดุอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่มีสาเหตุมาจากการใช้วัตถุดิบในกระบวนการผลิต หรือ สำหรับผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปในกิจกรรมต่างๆขององค์กร หรือการส่งมอบการให้บริการต่างๆขององค์กร โปรแกรมการใช้วัตถุดิบอย่างมีประสิทธิภาพมีพื้นฐานมาจากการชี้แจงถึงวิธีการต่างๆในการเพิ่มประสิทธิภาพของการใช้วัตถุดิบในขอบเขตอิทธิพลขององค์กร การใช้วัสดุต่างๆก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางตรงและทางอ้อม ตัวอย่างเช่น ผลกระทบต่อระบบนิเวศ จากการทำเหมืองและป่าไม้ และการปลดปล่อยต่างๆซึ่งเป็นผลมาจากการใช้ การขนส่ง และกระบวนการแปรรูปของวัสดุต่างๆ

- ข้อกำหนดของผลิตภัณฑ์ให้ใช้ทรัพยากรน้อยที่สุด ควรพิจารณาถึงข้อกำหนดต่างๆเกี่ยวกับทรัพยากรสำหรับผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปในระหว่างการนำไปใช้งาน

ประเด็นที่ 3 การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การลดผลกระทบและการปรับตัว

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก (greenhouse gases, GHG) จากกิจกรรมต่างๆของมนุษย์ เช่น ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂) มีเทน (CH₄) ไนตรัสออกไซด์ (N₂O) เป็นสาเหตุที่สำคัญของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของโลก ซึ่งส่งผลกระทบต่อธรรมชาติและสภาพแวดล้อมของมนุษย์ในท่ามกลางแนวโน้มที่สามารถสังเกตและคาดการณ์ได้ เช่น การเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิ การเปลี่ยนแปลงลักษณะของฤดูฝน การเกิดสภาวะอากาศที่รุนแรงบ่อยครั้งขึ้น การสูงขึ้นของระดับน้ำทะเล ปัญหาการขาดแคลนน้ำที่รุนแรงมากขึ้น และการเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการทำเกษตรกรรมและการประมงเป็นที่คาดการณ์ได้ว่าการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศนี้อาจถึงจุดรุนแรงและยากที่จะรับมือ

ทุกองค์กรต่างมีส่วนร่วมรับผิดชอบสำหรับการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก (ทั้งทางตรงหรือทางอ้อม) และมีส่วนได้รับผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในทางใดทางหนึ่ง องค์กรมีความเกี่ยวพันทั้งในแง่ของการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก (การบรรเทาปัญหา) และการวางแผนสำหรับการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ (การปรับตัว) การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศยังมีความเกี่ยวพันทางสังคมในแง่ของผลกระทบต่อสุขภาพ ความอุดมสมบูรณ์ และสิทธิมนุษยชน

ประเด็นที่ 4 การปกป้องสิ่งแวดล้อม ความหลากหลายทางชีวภาพและการฟื้นฟูสภาพ

แวดล้อมทางธรรมชาติ

นับตั้งแต่ปีค.ศ. 1960 กิจกรรมของมนุษย์ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศอย่างรวดเร็วและเป็นไปในบริเวณกว้างมากกว่าที่เคยเป็นมาในอดีต การเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วทำให้เกิดความต้องการทรัพยากรธรรมชาติที่มากขึ้น ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงถิ่นที่อยู่อาศัยและความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตอย่างมีนัยสำคัญ และมักจะไม่สามารถฟื้นฟูการสูญเสียเหล่านั้นได้ กิจกรรมของมนุษย์เองก็ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพพื้นที่เป็นบริเวณกว้างขวาง ทั้งในเขตเมืองและชนบท

องค์กรสามารถแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมได้โดยการปกป้องสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติรวมถึงประโยชน์ใช้สอยและคุณค่าของระบบนิเวศ (เช่น การเป็นแหล่งอาหารและน้ำ การรักษาสภาพภูมิอากาศ การปกป้องผิวดิน และการเป็นพื้นที่พักผ่อนหย่อนใจ) ประเด็นปัญหาที่มีนัยสำคัญของหัวข้อนี้ได้แก่

- การเห็นคุณค่าและการปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพ ความหลากหลายทางชีวภาพ หมายถึงชีวิตที่มีความหลากหลาย ทั้งในรูปแบบระดับต่างๆ และสิ่งเหล่านี้รวมกัน ความหลากหลายทางชีวภาพ ยังรวมถึงความหลากหลายของระบบนิเวศ สายพันธุ์ และโครงสร้างทางพันธุกรรม ดังนั้น วัตถุประสงค์ของการปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพก็เพื่อให้มั่นใจว่าสิ่งมีชีวิตที่มีสายพันธุ์ทั้งบนบกและในน้ำ ความหลากหลายของพันธุกรรม และระบบนิเวศตามธรรมชาติจะยังคงดำรงอยู่ต่อไป

- การเห็นคุณค่า การปกป้องและการช่วยฟื้นฟูระบบนิเวศ ระบบนิเวศมีส่วนส่งเสริมให้เกิดความอยู่ดีมีสุขของสังคม โดยช่วยให้มีสิ่งต่างๆ เช่น อาหาร น้ำ น้ำมัน การควบคุมน้ำท่วม ดิน แผลงผสมเกสร เส้นใยธรรมชาติ การเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ และการดูดซับมลพิษและของเสีย ดังนั้น หากระบบนิเวศเกิดการเสื่อมโทรมหรือถูกทำลายจะทำให้สูญเสียความสามารถในการช่วยให้มีสิ่งต่างๆ ตามข้างต้น

- การใช้ที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน โครงการเพื่อการใช้ประโยชน์จากที่ดินขององค์กรทั้งช่วยปกป้อง หรือทำลายสิ่งมีชีวิต น้ำ ดิน และระบบนิเวศต่างๆก็ได้

- การพัฒนาห้องที่เขตเมืองและชนบทโดยคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม การตัดสินใจและการดำเนินการต่างๆขององค์กรสามารถสร้างผลกระทบที่มีนัยสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศต่างๆที่เกี่ยวข้องทั้งในท้องที่เขตเมืองและชนบท ผลกระทบต่างๆเหล่านี้สามารถเกี่ยวข้องกับการวางผังเมือง สิ่งปลูกสร้างและการก่อสร้าง ระบบขนส่งต่างๆ การจัดการน้ำเสียและของเสีย รวมถึงเทคนิคต่างๆด้านเกษตร

หัวข้อหลัก 5 การปฏิบัติที่เป็นธรรม (Fair operating practices)

การปฏิบัติที่เป็นธรรมเกี่ยวข้องกับการนำหลักจริยธรรมไปใช้กับองค์กรอื่น การปฏิบัติที่เป็นธรรมนี้ยังรวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรกับหน่วยงานของรัฐ ระหว่างองค์กรกับองค์กร รวมทั้งระหว่างองค์กรกับหุ้นส่วน ผู้ส่งมอบ ผู้รับเหมา ลูกค้า คู่แข่ง และสมาคมต่างๆที่องค์กรเป็นสมาชิก

ประเด็นต่างๆของการปฏิบัติที่เป็นธรรม เกิดขึ้นในเรื่องที่เกี่ยวกับการต่อต้านการทุจริต การมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างรับผิดชอบ การแข่งขันอย่างยุติธรรม การปฏิบัติอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม ความสัมพันธ์กับองค์กรอื่นๆ และการเคารพต่อสิทธิในทรัพย์สิน

ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อสังคม การปฏิบัติที่เป็นธรรมเกี่ยวข้องกับแนวทางที่องค์กรใช้ในการสร้างความสัมพันธ์ในการทำงานร่วมกับองค์กรอื่นๆ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ต่างๆที่ดีตามที่ต้องการ ซึ่งผลลัพธ์ต่างๆที่ดีดังกล่าวสามารถบรรลุได้ด้วยความเป็นผู้นำ และการส่งเสริมให้เกิดความรับผิดชอบต่อสังคมในวงกว้างภายใต้ขอบเขตอิทธิพลขององค์กร

หัวข้อหลัก เรื่องการปฏิบัติที่เป็นธรรม ประกอบด้วย

ประเด็นที่ 1 การต่อต้านการทุจริต

การทุจริต คือ การใช้อำนาจในการดำเนินงานในทางที่ผิดเพื่อประโยชน์ส่วนตน การทุจริตมีหลายรูปแบบ เช่น การติดสินบนกับทางหน่วยงานราชการ หรือบุคคลในหน่วยงานนั้นๆ การมีผลประโยชน์ทับซ้อน การโกง การฟอกเงิน การยกยอกเงิน การปกปิด และขัดขวางการปฏิบัติตามกฎหมาย การทุจริตเป็นสิ่งบ่อนทำลายประสิทธิผลและชื่อเสียงเกี่ยวกับจริยธรรมขององค์กร และทำให้มีแนวโน้มการก่ออาชญากรรม รวมทั้งการขัดขวางงานที่เกี่ยวข้องกับพลเมืองและการบริหาร การทุจริตทำให้เกิดการฝ่าฝืนสิทธิมนุษยชน ทำลายกระบวนการทางการเมือง ทำให้สังคมเกิดความอ่อนแอ และทำลายสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ยังทำให้การแข่งขัน รวมทั้งการเจริญเติบโตด้านเศรษฐกิจและความ เป็นอยู่ที่ดีเกิดความบิดเบือน

ประเด็นที่ 2 การมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างรับผิดชอบ

องค์กรสามารถสนับสนุนกระบวนการทางการเมืองสาธารณะ และสนับสนุนการพัฒนา นโยบายสาธารณะที่เกิดประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม องค์กรควรห้ามการใช้อิทธิพลที่ไม่ถูกต้อง และ

หลีกเลี่ยงพฤติกรรมต่างๆ เช่น การสังโยกย้าย การข่มขู่ และการบีบบังคับที่สามารถทำลายกระบวนการทางการเมืองสาธารณะดังกล่าว

ประเด็นที่ 3 การแข่งขันอย่างเป็นธรรม

การแข่งขันอย่างเป็นธรรมและเปิดกว้างมีส่วนกระตุ้นให้เกิดนวัตกรรมและการเกิดประสิทธิภาพลดค่าใช้จ่ายของสินค้าและบริการ มั่นใจว่าทุกๆองค์กรมีโอกาสที่เท่าเทียมกัน ส่งเสริมการพัฒนา หรือการปรับปรุงผลิตภัณฑ์และกระบวนการต่างๆใหม่ขึ้น และในระยะยาวจะช่วยให้ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและมาตรฐานความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นอีกด้วย ความเสี่ยงต่างๆจากพฤติกรรมต่อต้านการแข่งขันอย่างเป็นธรรมจะสร้างความเสียหายต่อชื่อเสียงขององค์กรจากผู้มีส่วนได้เสีย และอาจสร้างปัญหาด้านกฎหมายได้อีกด้วย หากองค์กรต่างๆล้วนปฏิเสธการมีส่วนร่วมในพฤติกรรมต่อต้านการแข่งขันที่เป็นธรรมแล้ว องค์กรเหล่านี้จะช่วยสร้างบรรยากาศการไม่ยอมรับพฤติกรรมดังกล่าว และจะสร้างประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับทุกคน

รูปแบบของพฤติกรรมต่อต้านการแข่งขันอย่างเป็นธรรมมีหลายรูปแบบ ตัวอย่างเช่น การกำหนดราคาพร้อมกัน (price fixing) ซึ่งเป็นการที่องค์กรต่างๆสมรู้ร่วมคิดที่จะขายสินค้าชนิดเดียวกันหรือบริการที่เหมือนกันในราคาเดียวกัน การฮั้วกันในการประมูล (bid rigging) ซึ่งเป็นการที่องค์กรสมรู้ร่วมคิดในการจัดการเกี่ยวกับการแข่งขันในการประมูล และการทุ่มตลาด (predatory pricing) ซึ่งเป็นการที่องค์กรจำหน่ายสินค้าหรือการบริการในราคาที่ต่ำมาก โดยมีเจตนาต้องการขับไล่คู่แข่งออกไปจากตลาดและเป็นการแทรกแซงที่สร้างความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน

ประเด็นที่ 4 การส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมในห่วงโซ่แห่งคุณค่า

องค์กรสามารถใช้สิทธิพลกัขององค์กรอื่นๆโดยผ่านการตัดสินใจต่างๆ ในการจัดหาและการซื้อขององค์กร จากการทำภาวะผู้นำและการช่วยเหลือแนะนำตลอดห่วงโซ่แห่งคุณค่า องค์กรสามารถส่งเสริมให้มีการประยุกต์ใช้และสนับสนุนหลักการและแนวปฏิบัติต่างๆของความรับผิดชอบต่อสังคมได้ องค์กรควรพิจารณาผลกระทบต่างๆที่อาจจะเกิดขึ้น หรือผลที่ตามมาที่ไม่ได้ตั้งใจจากการตัดสินใจต่างๆในการจัดหา และการจัดซื้อขององค์กรจากองค์กรอื่นๆ และควรเพิ่มความระมัดระวังเพื่อหลีกเลี่ยง หรือลดผลกระทบด้านลบต่างๆให้เหลือน้อยที่สุด นอกจากนี้ องค์กรยังสามารถกระตุ้นให้เกิดความต้องการผลิตภัณฑ์และบริการที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมด้วย ซึ่งการกระทำต่างๆเหล่านี้ไม่ควรถูกมองว่าเป็นการทดแทนบทบาทหน้าที่ของผู้มีอำนาจตามกฎหมายต่างๆ ในการบังคับใช้กฎหมายและกฎระเบียบต่างๆ

ทุกองค์กรในห่วงโซ่แห่งคุณค่ามีหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติตามกฎหมาย และข้อบังคับต่างๆ สำหรับองค์กรในการสร้างผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

ประเด็นที่ 5 การเคารพต่อสิทธิในทรัพย์สิน

สิทธิในการครอบครองทรัพย์สินถือเป็นสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการยอมรับในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน สิทธิในทรัพย์สินครอบคลุมทั้งทรัพย์สินทางกายภาพและทรัพย์สินทางปัญญา และรวมถึงผลประโยชน์ในที่ดิน และสินทรัพย์ทางกายภาพอื่นๆ ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร สิทธิของตัวบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ กองทุน สิทธิทางศิลปกรรม และสิทธิอื่นๆ นอกจากนี้สิทธิต่างๆยังอาจครอบคลุมถึงการพิจารณากล่าวอ้างเกี่ยวกับทรัพย์สินที่กว้างขวางกว่านั้น ตัวอย่างเช่น ความรู้ดั้งเดิมในกลุ่มเฉพาะ เช่นชนพื้นเมือง หรือทรัพย์สินทางปัญญาของลูกค้าหรือบุคคลอื่นๆ

การให้ความสำคัญต่อสิทธิในทรัพย์สินช่วยส่งเสริมการลงทุน และความมั่นคงทางเศรษฐกิจและทางกายภาพ รวมทั้งการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม

หัวข้อหลัก 6 ประเด็นด้านผู้บริโภค (Consumer issues)

องค์กรต่างๆที่นำเสนอผลิตภัณฑ์และบริการต่อผู้บริโภค และลูกค้าต่างๆย่อมมีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภคและลูกค้าเหล่านั้น ประเด็นต่างๆที่มีการประยุกต์ใช้กับลูกค้าที่ซื้อเพื่อวัตถุประสงค์ทางพาณิชย์เป็นหลักซึ่งได้กล่าวไปแล้ว สำหรับประเด็นต่างๆที่มีความเหมาะสมกับลูกค้าที่ซื้อเพื่อวัตถุประสงค์โดยส่วนตัว(ผู้บริโภค) จะได้มีการกล่าวไว้ในหัวข้อนี้ ทั้งสองวัตถุประสงค์สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทั้งกับลูกค้าและผู้บริโภค

ความรับผิดชอบต่างๆประกอบด้วย การให้ความรู้และสารสนเทศที่ถูกต้อง มีการใช้สารสนเทศด้านการตลาดและกระบวนการในการทำข้อตกลงที่มีความยุติธรรมโปร่งใส และมีประโยชน์ สนับสนุน การบริโภคอย่างยั่งยืน และการออกแบบผลิตภัณฑ์และบริการต่างๆที่สามารถเข้าถึงได้จากทุกภาคส่วน รวมทั้งตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อผู้ที่ด้อยโอกาส และผู้ที่เสียเปรียบ คำว่าผู้บริโภค หมายถึงปัจเจกบุคคล หรือกลุ่มคนต่างๆ ที่ใช้ประโยชน์จากผลลัพธ์ที่มาจาก การตัดสินใจและการดำเนินการต่างๆขององค์กร โดยไม่จำเป็นต้องหมายความว่าผู้บริโภคจะต้องจ่ายเงินเพื่อผลิตภัณฑ์และบริการต่างๆเท่านั้น ความรับผิดชอบต่างๆยังมีความเกี่ยวข้องกับการลดความเสี่ยงต่างๆให้เหลือน้อยที่สุดที่มาจากการใช้ผลิตภัณฑ์และการได้รับการบริการ ตลอดทั้งการออกแบบการผลิต การแจกจ่าย การให้สารสนเทศ บริการสนับสนุนต่างๆ และขั้นตอนการดำเนินงานในการถอนและเรียกคืนผลิตภัณฑ์ หลายๆองค์กรมีการร้องขอ หรือรวบรวมข้อมูลที่เป็นส่วนบุคคล และมีความรับผิดชอบในการป้องกันความปลอดภัยของข้อมูลและความเป็นส่วนตัวของผู้บริโภคดังกล่าว

หลักการต่างๆที่มีในหัวข้อนี้ให้นำไปประยุกต์ใช้กับทุกองค์กรที่มีบทบาทในการให้บริการแก่ผู้บริโภคต่างๆ อย่างไรก็ตามในประเด็นต่างๆอาจมีความเกี่ยวข้องที่แตกต่างกันอย่างมากระหว่างผู้บริโภค

กับชนิดขององค์กร(ตัวอย่างเช่น องค์กรภาคเอกชน องค์กรบริการสาธารณะ องค์กรสวัสดิการท้องถิ่น หรือองค์กรประเภทอื่นๆ) และสถานการณ์ต่างๆ องค์กรต่างๆมีโอกาสมิ่มีนัยสำคัญในการส่งเสริม สนับสนุนต่อการบริโภคอย่างยั่งยืน และการพัฒนาอย่างยั่งยืนโดยผ่านทาง การนำเสนอผลิตภัณฑ์และ การบริการขององค์กร รวมทั้งการให้ข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนสารสนเทศเกี่ยวกับการใช้งาน การ ช่อมแซม และการทำลายทิ้ง

ประเด็นด้านผู้บริโภคที่คำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสังคมที่มีความเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติ ทางด้านการตลาดที่เป็นธรรม การปกป้องด้านสุขภาพและความปลอดภัย การบริโภคอย่างยั่งยืน การ แก้ปัญหาข้อขัดแย้งและการชดเชย การปกป้องข้อมูลและความเป็นส่วนตัว การเข้าถึงผลิตภัณฑ์และ การบริการที่จำเป็น การดำเนินการกับความต้อการต่างๆของกลุ่มผู้บริโภคที่ด้อยโอกาส หรือมีความ เสี่ยงเป็รียบรวมทั้งการให้ความรู้ แนวทางสำหรับการคุ้มครองผู้บริโภคขององค์การสหประชาชาติ(UN Guidelines for Consumer Protection) มีข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประเด็นต่างๆของผู้บริโภค และ การบริโภคอย่างยั่งยืน

หัวข้อหลัก เรื่องประเด็นด้านผู้บริโภคประกอบด้วย

ประเด็นที่ 1 การตลาดที่เป็นธรรม สารสนเทศที่เป็นจริงและไม่เบี่ยงเบน และการปฏิบัติ

ตามข้อตกลงที่เป็นธรรม

การตลาดที่เป็นธรรม สารสนเทศที่เป็นจริงและไม่เบี่ยงเบน และการปฏิบัติตามข้อตกลงที่ เป็นธรรมเป็นการให้สารสนเทศเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์และการบริการในรูปแบบที่ผู้บริโภคสามารถเข้าใจ ได้ ซึ่งจะทำให้ผู้บริโภคทำการตัดสินใจจากสารสนเทศที่ได้รับเกี่ยวกับการบริโภค และการเลือกซื้อ และเปรียบเทียบคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์และการบริการที่มีความแตกต่างกันได้ กระบวนการ เกี่ยวกับการตกลงที่เป็นธรรมมีเป้าหมายเพื่อปกป้องผลประโยชน์ที่เป็นธรรมของทั้งผู้ส่งมอบและ ผู้บริโภคโดยการกำจัดการต่อรองที่ไม่เป็นธรรมของทั้งสองฝ่าย การตลาดที่มีความรับผิดชอบ อาจเกี่ยวข้องกับสารสนเทศของผลกระทบทางด้านสังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมตลอดวงจรชีวิต และห่วงโซ่แห่งคุณค่า รายละเอียดของผลิตภัณฑ์และการบริการจากผู้ส่งมอบต่างๆ มีบทบาทที่สำคัญ ในการตัดสินใจเลือกซื้อ เนื่องจากสารสนเทศนี้อาจให้เพียงข้อมูลที่มีอยู่แล้วสำหรับลูกค้าต่างๆ การตลาดและสารสนเทศที่ไม่เป็นธรรม ขาดความสมบูรณ์ครบถ้วน ที่เป็นการชี้แนะ หรือทำให้เกิด ความเข้าใจผิดสามารถส่งผลต่อการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์และการบริการที่ไม่ตอบรับกับความต้อการ ต่างๆของผู้บริโภค และส่งผลให้สูญเสียเงิน ทรัพยากร และเวลา รวมทั้งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อ ผู้บริโภค หรือต่อสิ่งแวดล้อมได้ การตลาดในลักษณะนี้จะทำให้ระดับความมั่นใจของผู้บริโภคลดลง เนื่องจากผู้บริโภคไม่ทราบว่าจะเชื่อถือใคร หรือจากอะไร สิ่งนี้อาจส่งผลที่ไม่ดีต่อการเจริญเติบโตของ ตลาดและความยั่งยืนของผลิตภัณฑ์และการบริการ

ประเด็นที่ 2 การคุ้มครองสุขภาพและความปลอดภัยของผู้บริโภค

การคุ้มครองสุขภาพและความปลอดภัยของผู้บริโภค เกี่ยวข้องกับการจัดหาผลิตภัณฑ์และการบริการที่ปลอดภัยและไม่มีความเสี่ยงที่ยอมรับไม่ได้ อันอาจก่อให้เกิดอันตรายเมื่อถูกนำไปใช้งานหรือนำไปบริโภค ซึ่งการคุ้มครองควรครอบคลุมทั้งการนำไปใช้งานตามที่ได้ตั้งใจ หรือโดยการใช้งานที่ไม่ถูกต้องที่ได้คาดการณ์ไว้ การที่มีข้อเสนอแนะที่ชัดเจนสำหรับการใช้งานที่ปลอดภัย รวมไปถึงการประกอบ และบำรุงรักษาจึงเป็นส่วนสำคัญสำหรับการคุ้มครองสุขภาพและความปลอดภัยของผู้บริโภค ชื่อเสียงและภาพลักษณ์ขององค์กรอาจถูกกระทบได้โดยตรงจากการที่ผู้บริโภคได้รับผลกระทบทางด้านสุขภาพและความปลอดภัยจากผลิตภัณฑ์และการบริการขององค์กร

ผลิตภัณฑ์และการบริการต่างๆ ควรมีความปลอดภัย ไม่ว่าจะได้มีข้อกำหนดของกฎหมายด้านความปลอดภัยอยู่แล้วหรือไม่ก็ตาม ความปลอดภัยยังรวมไปถึงการคาดการณ์ถึงความเสี่ยงต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นทั้งนี้ก็เพื่อหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บหรือการเกิดอันตราย เนื่องจากความเสี่ยงต่างๆ เป็นสิ่งที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้าหรือขจัดออกไปได้ทั้งหมด ดังนั้นมาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยจึงควรรวมถึงกลไกต่างๆ ที่ใช้สำหรับการถอนและการเรียกคืนผลิตภัณฑ์ด้วย

ประเด็นที่ 3 การบริโภคอย่างยั่งยืน

การบริโภคอย่างยั่งยืน คือ การบริโภคผลิตภัณฑ์และทรัพยากรต่างๆ ด้วยอัตราที่สอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน แนวคิดดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากหลักการข้อที่ 8 ของประกาศปฏิญญาริโอว่าด้วยสิ่งแวดล้อม และการพัฒนา ซึ่งระบุว่าเพื่อให้สามารถบรรลุถึงการพัฒนาอย่างยั่งยืนและการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของประชาชนทุกคน ภาครัฐลดและกำจัดรูปแบบของการผลิตและการบริโภคที่ไม่ก่อให้เกิดความยั่งยืน แนวคิดของการบริโภคอย่างยั่งยืนนี้ ยังหมายรวมถึงข้อวิตกกังวลต่างๆ เกี่ยวกับความเป็นอยู่ของสัตว์ การให้ความสำคัญต่อความสมบูรณ์ทางด้านกายภาพของสัตว์ และการหลีกเลี่ยงความโหดร้ายทารุณต่อสัตว์

บทบาทขององค์กรต่อการบริโภคอย่างยั่งยืน เกิดขึ้นจากการที่องค์กรได้นำเสนอผลิตภัณฑ์และการบริการโดยคำนึงถึงวงจรชีวิต และห่วงโซ่แห่งคุณค่าของผลิตภัณฑ์และการบริการ รวมทั้งลักษณะของสารสนเทศที่องค์กรจัดให้แก่ผู้บริโภคต่างๆ

อัตราการบริโภคในปัจจุบันนี้ สามารถเห็นได้ชัดเจนว่าไม่มีความยั่งยืน มีส่วนส่งเสริมทำให้สิ่งแวดล้อมถูกทำลาย และการทำให้ทรัพยากรธรรมชาติหมดไป ผู้บริโภคมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยการพิจารณาปัจจัยต่างๆ ทั้งด้านจริยธรรม สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ที่มาจากสารสนเทศที่มีความถูกต้องมาพิจารณาตัดสินใจเลือกและซื้อผลิตภัณฑ์หรือการบริการต่างๆ

ประเด็นที่ 4 การบริการ การสนับสนุนและการยุติข้อร้องเรียน และข้อโต้แย้งแก่ผู้บริโภค

การให้บริการ การสนับสนุน รวมทั้งการดำเนินการต่อข้อร้องเรียนและข้อโต้แย้งของผู้บริโภค ล้วนเป็นกลไกที่องค์กรนำมาใช้เพื่อดำเนินการกับความต้องการของผู้บริโภค ภายหลังจากที่ได้ขายหรือ

ส่งมอบผลิตภัณฑ์และการบริการให้ผู้บริโภคไปแล้ว กลไกต่างๆดังกล่าว รวมถึงการติดตั้งที่เหมาะสม การรับประกันผลิตภัณฑ์ การให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคเกี่ยวกับการใช้งาน รวมทั้งการรับคืน การซ่อมและการบำรุงรักษา

ผลิตภัณฑ์และการบริการที่มีสมรรถนะไม่เป็นที่พึงพอใจ ไม่ว่าจะมาจากสาเหตุมาจากมีข้อบกพร่อง หรือตำหนิ หรือเสีย หรือใช้งานไม่ได้ หรือเกิดจากการใช้งานที่ผิดพลาด อาจส่งผลให้เกิดการฝ่าฝืนสิทธิของผู้บริโภค ซึ่งทำให้เกิดการสูญเสียเงิน ทรัพย์สิน และเวลา

ผู้เสนอผลิตภัณฑ์และการบริการสามารถเพิ่มความพึงพอใจของผู้บริโภค และลดระดับของข้อร้องเรียนได้โดยการเสนอผลิตภัณฑ์และการบริการที่มีคุณภาพสูง กล่าวคือ ให้ข้อเสนอแนะที่ชัดเจนแก่ผู้บริโภคเกี่ยวกับการใช้ที่เหมาะสม และการแก้ปัญหาหรือการดำเนินการต่อการใช้งานที่ผิดพลาด นอกจากนี้ยังสามารถเฝ้าติดตามประสิทธิภาพของการดำเนินการต่อการใช้งานที่ผิดพลาด นอกจากนี้ยังสามารถเฝ้าติดตามประสิทธิภาพของการดำเนินการตามขั้นตอนการให้บริการภายหลังการขาย การสนับสนุน และการยุติข้อโต้แย้งขององค์กรได้โดยใช้วิธีการสำรวจผู้ใช้ต่างๆ

ประเด็นที่ 5 การปกป้องข้อมูลและความเป็นส่วนตัวของผู้บริโภค

การปกป้องข้อมูลและความเป็นส่วนตัวของผู้บริโภค มีความมุ่งหวังเพื่อรักษาสิทธิความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของผู้บริโภค โดยการจำกัดเกี่ยวกับประเภทของข้อมูลที่ต้องการเก็บรวบรวม และวิธีการในการได้มาซึ่งข้อมูลที่ต้องการดังกล่าว รวมทั้งการนำไปใช้ และการรักษาไว้อย่างปลอดภัย การเพิ่มขึ้นของการใช้การสื่อสารโดยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์(รวมถึงการทำธุรกรรมทางการเงิน) และการทดสอบทางพันธุกรรม การเพิ่มขึ้นของฐานข้อมูลที่มีขนาดใหญ่ ความกังวลต่างๆเกี่ยวกับวิธีการปกป้องความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของผู้บริโภคโดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศที่สามารถชี้บ่งได้ถึงบุคคลนั้นๆ

องค์กรต่างๆสามารถช่วยรักษาความน่าเชื่อถือและความเชื่อมั่นของผู้บริโภคที่มีต่อองค์กรตนเอง โดยการใช้ระบบสำหรับการรับข้อมูล การใช้ และการปกป้องข้อมูลของผู้บริโภคอย่างเข้มงวด

ประเด็นที่ 6 การเข้าถึงบริการที่จำเป็น

แม้ว่าภาครัฐจะมีหน้าที่รับผิดชอบในการที่จะทำให้มั่นใจได้ถึงการเคารพต่อสิทธิในการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานอย่างพอเพียง อย่างไรก็ตาม ยังคงมีหลายพื้นที่ หรือสถานการณ์ต่างๆที่ภาครัฐยังไม่มีเชื่อมั่นได้ว่าสิทธิเหล่านี้ได้รับการเคารพจริง แต่ถึงแม้ว่าความต้องการขั้นพื้นฐานในบางเรื่องจะได้รับการตอบสนองแล้ว เช่น การดูแลสุขภาพที่ได้มีการปกป้องแล้ว ในขณะที่สิทธิในการได้รับการบริการเกี่ยวกับสาธารณูปโภคที่จำเป็น เช่น ไฟฟ้า ก๊าซ น้ำ การบริการบำบัดน้ำเสีย การระบายน้ำ น้ำทิ้ง และการสื่อสารอาจจะยังไม่ได้รับอย่างเต็มที่ ดังนั้น องค์กรสามารถมีส่วนส่งเสริมสนับสนุนเพื่อการเติมเต็มต่อสิทธิดังกล่าวนี้

ประเด็นที่ 7 การให้ความรู้ และการสร้างความตระหนัก

ข้อริเริ่มต่างๆที่เกี่ยวกับให้ความรู้และการสร้างความตระหนัก สามารถช่วยให้ผู้บริโภคได้รับรู้ เป็นอย่างดี มีความตระหนักถึงสิทธิและความรับผิดชอบต่างๆของตนเอง ทำให้สามารถแสดงบทบาท และมีการตัดสินใจซื้ออย่างฉลาด และมีการบริโภคอย่างรับผิดชอบ กลุ่มผู้บริโภคต่างๆที่เสียเปรียบทั้งที่อยู่ในชนบทและในเมือง รวมทั้งผู้บริโภคที่มีรายได้น้อย และมีระดับของการอ่านออกหรือเขียนได้ต่ำ ย่อมมีความต้องการการให้ความรู้ และการสร้างความตระหนักเป็นพิเศษ เมื่อใดก็ตามที่มีการทำ ข้อตกลงอย่างเป็นทางการระหว่างองค์กรและผู้บริโภค องค์กรควรมีการทวนสอบว่าผู้บริโภคได้ทราบ ถึงสิทธิและบทบาทหน้าที่ต่างๆที่เกี่ยวข้องทั้งหมดอย่างเหมาะสมแล้ว

จุดมุ่งหมายของการให้ความรู้แก่ผู้บริโภคไม่ใช่เพียงการถ่ายทอดความรู้ แต่ควรรวมถึงการให้อำนาจแก่ผู้บริโภคในการแสดงออกถึงการมีความรู้ในเรื่องนี้ด้วย นั่นคือ การพัฒนาทักษะในการ ประเมินผลิตภัณฑ์และการบริการ และสามารถทำการเปรียบเทียบกันได้ จุดมุ่งหมายต่อมา คือการ ยกกระดับของความตระหนักเกี่ยวกับผลกระทบจากทางเลือกต่างๆในการบริโภค และการพัฒนาอย่าง ยั่งยืน การที่องค์กรได้ให้ความรู้แก่ผู้บริโภคแล้ว องค์กรไม่สามารถที่จะปฏิเสธความรับผิดชอบหากเกิด อันตรายแก่ผู้บริโภคเมื่อมีการนำผลิตภัณฑ์ไปใช้หรือเมื่อได้รับการบริการ

หัวข้อหลัก 7 การมีส่วนร่วมของชุมชนและการพัฒนาชุมชน (Contribution to the community and society)

เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางในทุกวันนี้แล้วว่า องค์กรต่างๆล้วนมีความสัมพันธ์กับชุมชนที่ องค์กรเหล่านั้นตั้งอยู่ ความสัมพันธ์นี้ควรมีพื้นฐานจากการมีส่วนร่วมของชุมชนซึ่งจะช่วยส่งเสริมและ สนับสนุนการพัฒนาชุมชน ในการมีส่วนร่วมของชุมชนทั้งโดยปัจเจกบุคคล หรือสมาคมต่างๆเพื่อ ส่งเสริมแนวความคิดการยึดผลประโยชน์ของประชาชนเป็นที่ตั้ง (public good) จะช่วยสร้างความแข็งแกร่ง ให้แก่ประชาสังคม องค์กรที่มีการสานสัมพันธ์กับชุมชนและหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องได้อย่าง น่าเชื่อถือจะสามารถสะท้อนและเพิ่มความเข้มแข็งให้กับค่านิยมด้านประชาธิปไตยและประชาชน

ชุมชนตามหัวข้อนี้ให้หมายถึงแหล่งอาศัยที่อยู่กันมา หรือสถานที่ตั้งของชุมชนในพื้นที่ทาง ภูมิศาสตร์ต่างๆรวมทั้งในบริเวณใกล้เคียงของสถานที่ตั้งองค์กร หรืออยู่ในบริเวณพื้นที่ที่รับผลกระทบ จากองค์กรอาณาบริเวณและสมาชิกของชุมชนที่ได้รับผลกระทบต่างๆจากองค์กรจะขึ้นอยู่กับบริบท และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะขึ้นอยู่กับขนาดและลักษณะของผลกระทบต่างๆเหล่านั้นด้วย อย่างไรก็ตาม คำว่าชุมชนโดยทั่วไปแล้วยังหมายถึง กลุ่มของประชาชนที่มีคุณลักษณะเฉพาะที่เหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่น ชุมชนที่มีข้อกังวลในประเด็นใดๆโดยเฉพาะอีกด้วย

การมีส่วนร่วมของชุมชนและการพัฒนาชุมชน สองเรื่องนี้ต่างล้วนเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาอย่างยั่งยืน การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นการดำเนินการที่มากกว่าการชี้แจงและการสนทนาสัมพันธกับผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการต่างๆขององค์กร แต่จะรวมไปถึงการสนับสนุนและการสร้างความสัมพันธ์ภายในชุมชน เหนือสิ่งอื่นใด การมีส่วนร่วมของชุมชนยังเป็นการวางรากฐานของการรับรู้ถึงค่านิยมของชุมชนด้วย ดังนั้นการมีส่วนร่วมของชุมชนขององค์กรจึงควรเกิดขึ้นจากการได้รับรู้ว่าองค์กรเองก็คือผู้มีส่วนได้เสียของชุมชน และร่วมรับผลประโยชน์กับชุมชนด้วย

การที่องค์กรมีส่วนช่วยสนับสนุนชุมชนโดยการพัฒนาชุมชนจะสามารถช่วยยกระดับสภาพความเป็นอยู่ของชุมชนให้ดียิ่งขึ้น การพัฒนาดังกล่าวเป็นที่เข้าใจโดยทั่วไปว่าเป็นการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชากร การพัฒนาชุมชนจะไม่ใช้กระบวนการที่คงที่ ยิ่งไปกว่านั้นการพัฒนาชุมชนอาจเป็นกระบวนการที่ทำเป็นระยะยาวที่ส่งผลที่แตกต่างหรือขัดแย้งกับผลประโยชน์ก็ได้ คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมจะมีผลทำให้ชุมชนแต่ละแห่งมีความเป็นเอกลักษณ์และจะส่งผลกระทบต่อสิ่งต่างๆที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตด้วย ดังนั้นการพัฒนาชุมชนจึงเป็นผลของลักษณะต่างๆ ด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม รวมทั้งจะขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของแรงผลักดันต่างๆทางสังคมที่เกี่ยวข้องด้วย ผู้มีส่วนได้เสียในชุมชนอาจมีผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน รวมทั้งอาจมีความขัดแย้งในผลประโยชน์ต่างๆด้วย การมีความรับผิดชอบร่วมกันจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการส่งเสริมให้เกิดความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชนซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ร่วมกัน

ประเด็นต่างของการพัฒนาชุมชนที่องค์กรสามารถมีส่วนร่วมช่วยสนับสนุน ประกอบด้วย การสร้างการจ้างงานโดยผ่านทางวิธีการขยาย และสร้างความหลากหลายในกิจกรรมเชิงเศรษฐกิจ รวมทั้งการพัฒนาเทคโนโลยีด้วย นอกจากนี้ องค์กรยังสามารถส่งเสริมได้โดยผ่านทาง การลงทุนด้านสังคม เพื่อทำให้เกิดการอยู่ดีมีสุข และการสร้างรายได้โดยผ่านทาง การริเริ่มในการพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่นต่างๆ ได้แก่ โครงการขยายการศึกษา และการพัฒนาทักษะ การส่งเสริมและการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม รวมทั้งการส่งเสริมและ/หรือสนับสนุนการบริการด้านสุขภาพของชุมชน นอกจากนี้ การพัฒนาชุมชนอาจรวมไปถึงการทำให้เกิดความเข้มแข็งของหน่วยงานต่างๆของชุมชน กลุ่มชุมชน และชมรมต่างๆและโครงการต่างๆเกี่ยวกับวัฒนธรรมสังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเครือข่ายต่างๆของท้องถิ่นที่มีหน่วยงานเข้าร่วมด้วย

การพัฒนาชุมชนจะมีความคืบหน้าหากมีแรงผลักดันต่างๆทางสังคมในชุมชนมาทำการขับเคลื่อนให้เกิดการเข้ามามีส่วนร่วมจากสาธารณะ และการผลักดันสิทธิต่างๆของความเท่าเทียมกัน และการมีมาตรฐานการครองชีพที่ดีของประชาชน โดยปราศจากซึ่งการเลือกปฏิบัติ นั่นคือ การพัฒนาชุมชนเป็นกระบวนการที่มีอยู่ภายในชุมชนที่จะคำนึงถึงความสัมพันธ์ต่างๆที่มีอยู่ และการขจัดสิ่งกีด

ขวางต่อสิทธิที่จะรับความสุข การพัฒนาชุมชนจะช่วยทำให้การปฏิบัติอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม ดียิ่งขึ้น

การลงทุนต่างๆทางสังคมที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาชุมชนสามารถทำให้องค์กรสามารถรักษา และเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่มีกับชุมชนได้อย่างยั่งยืน และอาจมีหรืออาจไม่มีความเกี่ยวข้องกับ กิจกรรมต่างๆในการดำเนินงานหลักขององค์กรหรือไม่ก็ได้

ในขณะที่ประเด็นต่างๆของการดำเนินการที่ได้กล่าวไว้ในหัวข้อนี้จะสามารถเข้าใจได้ว่า เหมือนกับการกุศลหรือการบริจาค อย่างไรก็ตามกิจกรรมในลักษณะการกุศลหรือการบริจาคแต่เพียง ลำพังจะไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการบูรณาการความรับผิดชอบต่อสังคมให้เกิดขึ้นทั่วทั้ง องค์กรได้

หัวข้อหลัก เรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชนและการพัฒนาชุมชน ประกอบด้วย

ประเด็นที่ 1 การมีส่วนร่วมของชุมชน

การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นวิธีการขยายงานเชิงรุกออกไปสู่ชุมชนขององค์กร โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาต่างๆ การสร้างความสัมพันธ์ในลักษณะหุ้นส่วนกับองค์กร ท้องถิ่นต่างๆรวมทั้งผู้มีส่วนได้เสีย และจุดประกายการเป็นสมาชิกที่เป็นองค์กรที่ดีของชุมชน การมี ส่วนร่วมของชุมชนจะไม่สามารถแทนที่ความต้องการในการมีความรับผิดชอบต่อผลกระทบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม องค์กรต่างๆสามารถให้การสนับสนุนชุมชนของตนได้โดยการมีส่วนร่วมและการ สนับสนุนหน่วยงานพลเรือนต่างๆและการเข้าร่วมในเครือข่ายของกลุ่มหรือบุคคลต่างๆที่ประกอบขึ้น เป็นภาคประชาคม

การมีส่วนร่วมของชุมชนยังช่วยให้องค์กรสร้างความคุ้นเคยกับความต้องการ รวมทั้งลำดับ ของความต้องการของชุมชนอีกด้วย ดังนั้นการพัฒนาชุมชนขององค์กรและความพยายามอื่นๆจะมีความ สอดคล้องกับชุมชนและสังคมนั้นๆ องค์กรอาจเข้ามามีส่วนร่วมได้โดยการเข้าร่วมกับสมาคมต่างๆที่ จัดตั้งขึ้นโดยหน่วยงานที่มีอำนาจต่างๆในท้องถิ่น และสมาคมของผู้ที่อยู่อาศัย หรือโดยการจัดตั้ง สมาคมต่างๆขึ้นเองก็ได้

ชุมชนดั้งเดิม หรือชุมชนพื้นเมืองบางแห่ง สมาคมเพื่อนบ้าน หรือเครือข่ายทางอินเทอร์เน็ตมี การแสดงตนในลักษณะขององค์กรที่ไม่เป็นทางการ องค์กรควรตระหนักว่ายังคงมีประเภทของกลุ่ม ต่างๆอีกมากมาย ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการที่สามารถมีส่วนร่วมช่วยส่งเสริมและสนับสนุน การ พัฒนาองค์กรควรให้ความเคารพต่อสิทธิด้านวัฒนธรรม สังคม และการเมืองสำหรับกลุ่มต่างๆเหล่านั้น ด้วย

สิ่งสำคัญของการดำเนินการต่างๆ สำหรับการมีส่วนร่วมของชุมชนจะทำให้รักษาไว้ซึ่งความเคารพต่อหลักนิติธรรม และสำหรับกระบวนการต่างๆ เพื่อการมีส่วนร่วมซึ่งให้ความเคารพต่อสิทธิ และให้ความสำคัญต่อมุมมองของผู้อื่นในการแสดงออกและปกป้องผลประโยชน์ของตนเอง

ประเด็นที่ 2 การศึกษา และวัฒนธรรม

การศึกษาและวัฒนธรรมล้วนเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจ และเป็นส่วนหนึ่งของเอกลักษณ์ของชุมชน การอนุรักษ์และการส่งเสริมวัฒนธรรม และการส่งเสริมการศึกษาให้สอดคล้องกับการเคารพต่อสิทธิต่างๆ ของมนุษยชนจะสร้างผลกระทบที่ดีในการอยู่ร่วมกันของสังคม และการพัฒนาสังคม

ประเด็นที่ 3 การจ้างงานและการพัฒนาทักษะ

การจ้างงานเป็นวัตถุประสงค์ที่ได้รับการยอมรับในระดับสากลว่ามีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ในการสร้างการจ้างงาน องค์กรทั้งหมดไม่ว่าจะมีขนาดใหญ่และเล็ก สามารถช่วยส่งเสริมสนับสนุนการลดภาวะความยากจน และส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมได้ โดยในการสร้างการจ้างงาน นายจ้างควรพิจารณาแนวทางเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน และการปฏิบัติด้านแรงงานด้วย

การพัฒนาทักษะเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นของการส่งเสริมการจ้างงาน และช่วยประชาชนในการได้งานที่มีสภาพการทำงาน มีผลผลิตที่ดี และมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

ประเด็นที่ 4 การพัฒนาเทคโนโลยีและการเข้าถึงเทคโนโลยี

เพื่อช่วยให้การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเกิดความก้าวหน้า ชุมชนและสมาชิกต่างๆ ต้อง การความสามารถในการเข้าถึงเทคโนโลยีที่ทันสมัยได้อย่างเต็มที่และมีความปลอดภัย องค์กรต่างๆ สามารถช่วยส่งเสริมสนับสนุนในการพัฒนาชุมชนที่องค์กรตั้งอยู่ โดยการใช้ความรู้ ทักษะ และเทคโนโลยีที่มีความเชี่ยวชาญเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และแพร่กระจายของเทคโนโลยี

เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นคุณลักษณะของชีวิตในปัจจุบัน และเป็นพื้นฐานที่สร้างคุณค่าต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้อย่างมากมาย การเข้าถึงสารสนเทศจึงเป็นสิ่งสำคัญในการแก้ไขปัญหาความไม่เท่าเทียมกันที่มีอยู่ระหว่างประเทศต่างๆ ในภูมิภาค ชั่วอายุของคน เพศ เป็นต้น องค์กรสามารถช่วยส่งเสริมสนับสนุนในการปรับปรุงการเข้าถึงเทคโนโลยีเหล่านี้ได้โดยการฝึกอบรม การเป็นหุ้นส่วน และการดำเนินการอื่นๆ

ประเด็นที่ 5 การสร้างความมั่งคั่ง และรายได้

การแข่งขันและความหลากหลายของสถานประกอบการและสหกรณ์ต่างๆ ล้วนมีส่วนสำคัญในการสร้างความมั่งคั่งในชุมชน องค์กรต่างๆ สามารถช่วยสร้างบรรยากาศที่จะทำให้ผู้ประกอบการใหม่สามารถประสบความสำเร็จ และนำผลประโยชน์ในระยะยาวมาสู่ชุมชนได้ องค์กรต่างๆ สามารถส่งเสริม

สนับสนุนในการสร้างความมั่นคงและรายได้โดยผ่านทางโปรแกรมต่างๆของผู้ประกอบการใหม่ การพัฒนาผู้ส่งมอบในท้องถิ่น และการจ้างงานสมาชิกในชุมชน ตลอดจนการใช้ความพยายามที่จะทำให้เศรษฐกิจในชุมชน และความสัมพันธ์ต่างๆในชุมชนซึ่งจะส่งเสริมเศรษฐกิจ และสวัสดิการสังคม หรือก่อให้เกิดสิทธิประโยชน์ต่างๆในชุมชนมีความเข้มแข็งยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การช่วยเหลือในการสร้างความมั่นคงและรายได้ในระดับท้องถิ่น และการส่งเสริมการกระจายผลประโยชน์ด้านเศรษฐกิจอย่างสมดุลให้แก่สมาชิกต่างๆในชุมชน องค์กรสามารถแสดงบทบาทที่สำคัญในการลดปัญหาความยากจนได้ โปรแกรมต่างๆของผู้ประกอบการใหม่ และสหกรณ์ต่างๆที่มีการส่งเสริมให้ผู้หญิงเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ เนื่องจากเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางแล้วว่าการให้ผู้หญิงเข้ามามีบทบาทมากขึ้นจะมีส่วนเสริมต่อความเป็นอยู่ที่ดีของสังคมได้อย่างมาก

การสร้างความมั่นคงและรายได้ขึ้นอยู่กับการแบ่งสรรอย่างเป็นธรรมของเงินช่วยเหลือ โดยรัฐบาลเชื่อมั่นในความร่วมมือขององค์กรในความรับผิดชอบเกี่ยวกับภาษีเพื่อนำไปสู่รายได้ของรัฐสำหรับการพัฒนาในเรื่องต่างๆที่มีความสำคัญต่อไป

ในหลายสถานการณ์ที่ชุมชนต่างๆมีลักษณะทางกายภาพ สังคม และทางเศรษฐกิจที่มีการแยกตัวออกไปอาจสามารถก่อให้เกิดอุปสรรคในการพัฒนาชุมชน ซึ่งองค์กรสามารถแสดงบทบาทที่ดีในการพัฒนาชุมชน โดยการบูรณาการประชาชนในท้องถิ่น กลุ่ม และองค์กรต่างๆให้เข้ากับกิจกรรมต่างๆหรือในห้วงโชนแห่งคุณค่าขององค์กร ด้วยวิธีการนี้ข้อพิจารณาเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชนสามารถกลายมาเป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมหลักขององค์กรได้

องค์กรต่างๆสามารถส่งเสริมสนับสนุนในการพัฒนาได้โดยการปฏิบัติให้เป็นไปตามกรอบของกฎหมายและกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในบางสถานการณ์ที่กลุ่มต่างๆในชุมชนเกิดความล้มเหลวในการปฏิบัติให้อยู่ในกรอบของกฎหมายที่ได้มุ่งหวังไว้อันเป็นผลมาจากความยากจน หรือเงื่อนไขต่างๆในการพัฒนา ในสถานการณ์เช่นนี้ องค์กรที่มีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มต่างๆ ในชุมชนที่มีการปฏิบัติที่อยู่นอกกรอบของกฎหมายควรกำหนดเป้าหมายเพื่อลดความยากจนและสนับสนุนการพัฒนา องค์กรควรแสวงหาการสร้างโอกาสที่จะช่วยทำให้กลุ่มต่างๆเหล่านี้ประสบผลสำเร็จอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะกลุ่มต่างๆที่องค์กรมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจด้วย

ประเด็นที่ 6 สุขภาพ

สุขภาพเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมและได้รับการยอมรับว่าเป็นสิทธิมนุษยชน ภัยคุกคามต่างๆต่อสุขภาพชุมชนสามารถมีผลกระทบอย่างร้ายแรงต่อสังคมและทำให้การพัฒนาเกิดการหยุดชะงักได้ ดังนั้น ทุกๆองค์กรไม่ว่าจะมีขนาดใหญ่และเล็กควรให้ความเคารพต่อสิทธิด้านสุขภาพและควรช่วยเหลือสนับสนุนเกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพอย่างเหมาะสมตามวิธีการต่างๆที่มีในองค์กร การป้องกันภัยคุกคามและจากเชื้อโรคต่างๆต่อสุขภาพ รวมทั้งการบรรเทาความ

เสียหายใดๆที่มีต่อชุมชน นอกจากนี้ยังรวมถึงการรณรงค์ต่างๆด้านสาธารณสุข องค์กรควรสนับสนุน การเข้าถึงการบริการด้านสุขภาพเท่าที่เป็นไปได้ที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสนับสนุนการ บริการสาธารณะ ถึงแม้ว่ารัฐจะมีบทบาทในการดูแลระบบสุขภาพอยู่แล้ว แต่องค์กรทั้งหมดก็ยังสามารถที่จะให้ความช่วยเหลือในด้านสุขภาพแก่ชุมชนได้ ชุมชนที่มีสุขภาพดีสามารถช่วยลดภาระใน ด้านสาธารณสุข และช่วยสนับสนุนองค์กรให้มีการผลิตและสภาพแวดล้อมของสังคมที่ดีขึ้น รวมทั้งมี ความใส่ใจต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมด้วย

ประเด็นที่ 7 การลงทุนด้านสังคม

การลงทุนด้านสังคม เกิดขึ้นเมื่อองค์กรต่างๆลงทุนกับการริเริ่มและโปรแกรมต่างๆที่มี จุดมุ่งหมายเพื่อการปรับปรุงประเด็นต่างๆด้านสังคมต่อสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชน ประเภท ของการลงทุนด้านสังคมอาจรวมถึงโครงการที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา การฝึกอบรม วัฒนธรรม การ ดูแลสุขภาพ การสร้างรายได้ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การปรับปรุง การสามารถเข้าถึงสารสนเทศ หรือกิจกรรมอื่นๆที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคม

ในการบ่งชี้ถึงโอกาสต่างๆสำหรับการลงทุนด้านสังคม องค์กรควรมีการวางแผนทางในการ ส่งเสริมการลงทุนให้ตอบรับกับความต้องการของชุมชนตามลำดับความสำคัญ ในการพิจารณาลำดับ ความสำคัญ ซึ่งลำดับความสำคัญนั้นจัดทำโดยผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย การแลกเปลี่ยน สารสนเทศ การปรึกษาหารือ และการเจรจาเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการมีส่วนร่วม เพื่อการบ่งชี้ และการดำเนินการที่เกี่ยวกับการลงทุนทางสังคม

การลงทุนทางสังคมไม่ได้เป็นการปิดกั้นการบริจาค(philanthropy) (ตัวอย่างเช่น การมอบให้ การอาสาสมัคร การทำบุญทำกุศล)

องค์กรควรส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดและการปฏิบัติตามโครงการต่างๆ ซึ่งจะช่วยให้โครงการสามารถดำเนินการต่อไปได้แม้ว่าองค์กรอาจจะไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องแล้ว การ ลงทุนทางสังคมควรจัดลำดับความสำคัญของโครงการที่เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ในระยะยาว และช่วย ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ภาคผนวก ข

PAYAP UNIVERSITY

ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินผลงานวิจัย

1. รศ. ดร. จินดา ชันทอง	อาจารย์ประจำ
ภาควิชาการบัญชี
คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. รศ.ดร.ปิติพัฒน์ ฉัตรอัครพัฒน์	อาจารย์ประจำ
ภาควิชาการบัญชี
คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. ดร. นัทรฤติ จองสุริยภาส	คณบดี สำนักวิชาการจัดการ
มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
ผู้สอบบัญชีรับอนุญาต

PAYAP UNIVERSITY

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ : นางสาว วิภา จงรัชส์ัตย์

ประวัติการศึกษา:

วุฒิการศึกษา	สาขาวิชา	สถานศึกษา	ปีที่สำเร็จ
ปริญญาตรี	การบัญชี	มหาวิทยาลัยพายัพ	2526
ปริญญาโท	การบริหารธุรกิจ	มหาวิทยาลัยแม่โจ้	2542
ปริญญาโท	การบัญชี	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	2544
ปริญญาเอก	การบริหารธุรกิจ	สถาบันนานาชาติ มหาวิทยาลัยรามคำแหง	2550

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน:

อาจารย์ประจำ
ภาควิชาการบัญชี คณะบัญชี การเงินและการธนาคาร
มหาวิทยาลัยพายัพ เชียงใหม่ 50000

ประสบการณ์ผลงานทางวิชาการ:

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์

Chongruksut, W. (2009), "Organizational Culture and the Use of Management Accounting Innovations in Thailand", RU International Journal, 3(1), pp. 113-125.

วิภา จงรัชส์ัตย์. (2552). การใช้นวัตกรรมทางบัญชีบริหารในประเทศไทย. วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ, 20(2), 220-231.

ความเชี่ยวชาญทางวิชาชีพ: การบัญชีบริหาร